

Rose

페이백

BACK 3

samk เขียน
04:00 เปา
연초롱 왓

Rose

BACK³

samk

เจียน

04:00

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

PAYBACK 3

페이백

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

페이백 PAYBACK

Copyright © samk, 2022/ Feelyeon

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Feelyeon, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Feelyeon Management through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7714-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธวัชวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ สุจิตรา เตชะสัมพันธ์

บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญอมรรัตน์, ปาณิกา สุอุทัย • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปก สุทธิดา กีกสูงเนิน • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สีนัด

คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำ

ใน *PAYBACK* เล่ม 3 แผนการทั้งหมดได้ดำเนินมาจนเกือบจะถึงจุดสิ้นสุด แม้แผนการของขุนเจ็ยจะมีจุดที่ทำให้ยู่ยั้งงวอล แต่ดูเหมือนทุกอย่างจะกำลังดำเนินไปตามทางของมัน เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ของพวกเขาที่ยิ่งแน่นแฟ้นขึ้นและคล้ายจะชัดเจนมากกว่าเดิม

ความรู้สึกราวกับลืมนะโรรบางอย่างที่เกิดขึ้นอยู่ในใจของยู่ยั้งนั้นคืออะไร นี่เป็นเรื่องที่เขาควรระมัดระวังหรือไม่ และจะนำพาเรื่องราวเลวร้ายมาหาเขาหรือเปล่า เชื่อว่าหากคุณอ่านถึงฉากที่แผนการทุกอย่างเฉลยออกมา คุณจะต้องวางนินยาเรื่องนี้ไม่ลงแน่ๆ งั้นเราเปิดหน้าถัดไปเพื่อพบกับเรื่องราวการแก้แค้นของขุนเจ็ยกับยู่ยั้งกันเถอะ

Rose

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ *angst* (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน), *death* (การตาย), *drug addiction* (การใช้สารเสพติด), *explicit sex* (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), *rape/non-con* (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), *self-sacrifice* (การพลีชีพตัวเอง), *starvation* (ความอดอยาก), *torture* (การทรมาน), *unhealthy relationship* (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา), *attempted murder* (พยายามฆ่า), *abuse* (ใช้ความรุนแรง), *corpse* (ศพ)

การที่ผู้ชายสองคนเดินเข้าโรงแรมด้วยกัน ตอนกลางวันแสบๆ เป็นสิ่งที่ผมจะไม่ทำยามปกติเพราะพะวงกับสายตาของคนรอบข้าง แต่ผมไม่หลงเหลือความทรงจำตอนที่เขาปรีมาหาผมภายในยี่สิบนาทียหลังจากวางสายแล้วลากตัวมาที่โรงแรมเลย ที่แน่ๆ คือเขาจับแขนผมให้เดินผ่านล็อบบี้ขึ้นลิฟต์แล้วผ่านโถงทางเดินไปราวกับตุ๊กตา ก่อนที่ภาพส่วนนั้นจะถูกตัดจบไป

แล้วผมก็มีความทรงจำอันพราเลือนราวกับเป็นความทรงจำที่ขาดๆ หายๆ ทัศนวิสัยทั้งหมดที่มองเห็นนั้นขุ่นมัวไปหมด ผมปล่อยตัวไปตามการเคลื่อนไหวของเขาแล้วกอดเกี่ยวตัวเขาไว้ราวกับเป็นเชือกเส้นเดียวที่ตัวผมสามารถไขว่คว้าเอาไว้ได้ แม้แต่ตอนที่เขาปลดเสื้อผ้าของผมออกอย่างหยาบโลน กระทั่งจูบลงมาพร้อมกับดึงผมไปที่เตียง ผมก็ยังไม่สามารถผละไจากตัวเขาได้เลย

ผมจับแขนแกร่งเอาไว้แน่นโดยไม่ยอมปล่อยให้ห่างมือ ส่วนเขาก็พรมจูบไม่หยุดราวกับปลอบประโลม พร้อมทั้งแยกขาสองข้างออกแล้วแทรกตัวเข้ามา ทันทีที่เจลเย็นๆ ถูกทาลงที่ช่องทางข้างหลัง ตามด้วยนิ้วที่สอดเข้ามาจากหนึ่งนิ้วไปสองนิ้ว ร่างกายของผมก็แข็งทื่อเพราะสิ่งแปลกปลอมที่ทำให้รู้สึกอึดอัด

ทั้งที่เราน่าจะอยู่ในท่าที่ไม่สบายตัว แต่เขาก็ยังพรมจูบผมไม่หยุด มันเป็นจูบที่แสนเชื่องช้าและอ่อนละมุน ทว่าช่วงล่างนั้นกลับแตกต่างออกไป ท่อนเอ็นอุ่นร้อนราวกับลูกไฟกระแทกเข้ามาข้างในที่ขยายด้วยนิ้วไม่กี่นิ้ว และยังปรับตัวไม่ได้ ผมกัดฟันแน่นเพื่อไม่ให้ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

เขาไม่โอ้อ่อนผ่อนปรนใดๆ เลยนอกจากหยุดครู่หนึ่งเพื่อให้ผมสามารถหายใจได้ ท่อนเอ็นที่บิดกระแทกเข้ามาอย่างไร้ความปรานีตั้งแต่

ครั้งแรกทำให้ร่างกายของผมโยกคลอนไปทั้งตัว เขาจับร่างกายของผมที่ไถลขึ้นไปบนเตียงไว้แล้ว แต่บางทีมันอาจจะเป็นสัญชาตญาณของผมเองที่พยายามหนีจากความเจ็บปวดก็ได้

มันเป็นเช็ทซ์ที่ใกล้เคียงกับการลงโทษมากกว่าการมีเพศสัมพันธ์ เมื่อกิจกรรมที่มีแต่ความเจ็บปวดล้นๆ ลึ้นสุดลง ผมถึงได้รู้ตัวว่ากำลังร้องไห้อย่างไร้สติด้วยลมหายใจที่หอบสั้นอยู่ ภาพของเขาที่ก้มมองลงมาปรากฏผ่านทัศนวิสัยที่พราเลือนไปด้วยน้ำตา เขายังไม่ถอนแขนกายออกไปจากช่องทางข้างหลังลูปเรือนผมอย่างเงียบเชียบ ก่อนจะโน้มใบหน้าลงมาจูบผมอีกครั้ง

เช็ทซ์ครั้งที่สองนั้นเหมือนกับการจูบ เป็นเช็ทซ์ของจริงที่ดำเนินไปอย่างเชื่องช้า นุ่มนวล และอ่อนระหอย ทำให้แก่นกายของผมหล่นออกมาหลายครั้ง และเมื่อทุกอย่างจบลง ผมก็หลับตาลงไปกับจะหมดสติไป ผมจำบางอย่างในตอนนั้นได้เลือกรางก่อนที่ความทรงจำนั้นจะแจ่มชัดยิ่งขึ้น เมื่อลืมตาขึ้นจากความเย็นที่กระทบกับผิวแฉะ

เขาปลุกผมให้ตื่นโดยเอาขวดน้ำเย็นๆ แแนบที่ริมฝีปากของผม ผมกรอกน้ำเปล่าลงคอก่อนฟุบศีรษะลงกับหมอน แล้วถึงได้เงยหน้ามองเขา ที่ตอนนั้นมองเห็นอย่างชัดเจนแล้ว เขานั่งลงข้างๆ และกำลังดื่มน้ำที่เหลืออยู่ ผมมองลำคอที่กรอกน้ำลงไปอีกๆ พร้อมกับเอ่ยถาม

“...เป็นคุณใช่ไหม”

หมอนั้นเมื่อห้าปีก่อน

เขาค่อยๆ หันหน้ามาพร้อมกับวางขวดน้ำลง รอยยิ้มที่คล้อยออกซ้าๆ บนใบหน้าซ้อนทับกับภาพในอดีตชัดเจนยิ่งขึ้น ใช่แล้ว ลักยิ้มนั้น ใบหน้านั้นที่ผมเคยเห็นผ่านห้วมัสคอตที่ทำให้หายใจติดขัด หมอนั้นเมื่อห้าปีก่อนอยู่ตรงหน้านั้นแล้ว เป็นไ้อัประสาทไปได้ยังงักัน แต่ที่แน่ใจอยู่อย่างหนึ่งคือเขารู้จักผมอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่มีทางยิ้มแบบนี้หรอก

“คุณรู้ว่าเป็นผมตั้งแต่แรกเลยเหรอ”

หมอนั้นกกลืนน้ำลงไปอีกหนึ่งแทนคำตอบ ก่อนจะดื่มน้ำที่เหลืออยู่ในขวดรวดเดียวแล้วออกแรงขยำขวดจนเกิดเสียงดังกร๊อบ ให้ขวดพลาสติก

ที่บุบงูบีบร่วงหล่นจากมือเขาลงพื้น เขายกมือเปล่าขึ้นมาแนบกับใบหน้าของผม ตอนที่มือนั้นกำลังจะเคลื่อนมาดบังดวงตา ผมก็ขมวดคิ้วพร้อมกับเบี่ยงหน้าหนี แต่มือของเขาไวกว่า นิ้วโป้งไ้ผ่านขอบตาของผมเผ่วเบา ก่อนผล่อออก แล้วตามด้วยน้ำเสียงเนือยๆ ที่ถามว่า

“ร้องให้ออกมาหมดแล้วหรือ”

“...”

“นายรู้ไหมว่าฉันหิวร้อนเรื่องอะไรมากที่สุดตอนที่นายทิ้งระเบิดไว้ให้ฉันแล้วหนีไปเมื่อห้าปีก่อน”

“ผมไม่เคยทิ้งระเบิดให้คุณสักหน่อย”

ผมพูดออกไปอย่างหนักแน่นว่า “แถมยังให้เงินไปด้วยซ้ำ นี่คุณพูดเรื่องอะไรเนี่ย” ก่อนจะพยายามหยัดกายที่เหมือนถูกทุบตีด้วยไม้กระบองขึ้นมา แต่เขากลับกดไหล่ของผมลงทำให้ลุกขึ้นมาไม่ได้ ขณะที่จับแขนเขาเพื่อจะปัดออกไปก็ได้ยินเสียงเย็นชาดังซัดจิ้งหะขึ้นมา

“นายทิ้งระเบิดเอาไว้เพราะไม่ได้ถอดหัวมาสกอต”

ผมชะงักไปกับคำตอบที่คาดไม่ถึง นี่กว่าเหตุผลเป็นเพราะผมโยนเงินสองหมื่นนอนเป็นการหยามหน้าเขา หรือทำให้มือของเขาที่เจ็บอยู่แล้วเจ็บหนักกว่าเดิมเสียอีก จึงเงยหน้าขึ้นแล้วถามเขาเบาๆ

“คุณคิดว่าผมจงใจปิดบังใบหน้าของตัวเองหรือ”

เขาเหยียดยิ้มด้วยแววตาที่ดูเย็นชาลง

“เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอก แต่ปัญหาคือนายหนีไปก่อนที่ฉันจะได้เห็นหน้าแค่นั้นเลย”

เห็นหน้าไปแล้วจะทำอะไรหรือ เขาคงไม่ได้รู้สึกรักคุณนอนชั่วข้ามคืนที่มีเช็ทซ์แบบแปลกประหลาดกันหรอกนะ ทันใดนั้นเขาก็พูดต่อซ้ำๆ ราวกับจะจดคำทักท้วงที่ตั้งอยู่ในใจผม

“ฉันอยากแน่ใจว่านายร้องไห้ล่ะ”

“...”

“ฉันอยากเห็นนายร้องให้กับตาตัวเอง”

มือของเขายื่นมาที่ขอบตาผมอีกครั้ง แต่คราวนี้ผมไม่ได้หลีกเลี่ยง

นิ้วมือเขาจึงสัมผัสที่คิ้วแล้วค่อยๆ เลื่อนลงไปทีชอบตา ก่อนจะเกลี้ยไล้ผิวที่อ่อนนุ่มใต้ดวงตา ผมอยากจะเบี่ยงหน้าหนีสัมผัสที่ชวนให้กระอักกระอ่วนนั้น แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเพราะมัวแต่จ้องมองดวงตาคู่นั้นที่ความเย็นชาหายไปแล้ว

“ฉันอยากรู้มาก ๆ ว่านายต้องเศร้าแค่ไหนถึงส่งผ่านความรู้สึกนั้นมาให้ฉันได้”

ผมนึกถึงคำที่เขาเคยพูดก่อนหน้านี้

“เวลาที่คนอื่นร้องไห้ ฉันไม่เคยรู้สึกเศร้าตามไปด้วยจริงๆ เลย แต่มีอยู่ครั้งเดียวที่เห็นใครคนหนึ่งร้องไห้แล้วสัมผัสถึงความรู้สึกเศร้านั้นได้จริงๆ จนตรงนั้นมันเจ็บแปลบจริงๆ เลยละ”

เขาหมายถึงผมเหรอ ผมทวนคำถามเดิมที่ถามไปเมื่อกี้

“คุณรู้ว่าเป็นผมตั้งแต่แรกเลยเหรอ”

“เปล่าหรอก”

เขาตอบกลับมาอย่างง่ายดายก่อนจะผล่มือออกไปเสยผมของตัวเองขึ้น

“มารู้ระหว่างนั้นนะ ตอนที่นายสวมหัวมาสคอตมาหาฉัน”

หัวมาสคอตเหรอ ผมจำได้แล้วว่าตัวเองหัวร้อนเมื่อรู้ว่าไอ้ประสาธคือผอยุน ก็เลยไปหาเขาในชุดมาสคอตของงานอีเวนต์ทั้งอย่างนั้น แต่มันก็ฟังดูไม่สมเหตุสมผลเท่าไรเลย

“มันไม่ใช่หัวมาสคอตเดียวกันด้วยซ้ำนะ”

ผมหยัดลำตัวขึ้นแล้วเอนหลังพิงกับพนักหัวเตียง พอขยับตัวได้เท่านั้นก็รู้สึกปวดเมื่อยไปทั่วร่างราวกับถูกไม้กระบองฟาด แต่ยังคงมองเขาที่อยูในระดับสายตาโดยไม่แสดงอาการอะไรออกไป

“คุณจะบอการู้แค่ว่าเพราะผมสวมหัวมาสคอตนะเหรอ”

“แล้วนายรู้ได้อย่างไร”

“...”

“นายรู้ได้อย่างไรว่าฉันเป็นคนที่เปิดซิงนายเมื่อห้าปีก่อน”

รอยยิ้มตอนที่พูดคำว่า ‘เปิดซิง’ ทำให้ผมเปลอชมวดคิ้วนิดๆ โดยไม่รู้ตัวจะว่าไปแล้วผมเคยบอกหมอนั้นไปก่อนหน้านี้เองนี่นา แม่งเอ๊ย ทว่าผมก็ต้องนิ้วหน้ายั้งขึ้นไปอีกเมื่อได้ยินคำพูดถัดมาของเขา

“อ่า เพราะนายโอบรัดของของฉันไปแล้วนี่ ตอนนั้นจำได้แล้วสินะว่า ของของฉันเคยเสียบเข้าไปในตัวนายมาก่อนนะ”

“หยุดพูดจาเพื่อเจอได้แล้ว”

เขายิ้มกริ่ม

“กลับมาเหมือนเดิมแล้วแฮะ”

“...”

“ไม่น่าฟังหรอกเหอ นายร้องไห้อย่างเจ็บปวดรวดร้าวขนาดนั้น แต่ตอนนี้คุยกับฉันได้แบบปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย”

น่าฟังไหมเหอ บอกว่าน่าฟังมันจะถูกต้องไหมนะ ที่แน่ๆ คือผมรู้สึก ต่างไปจากเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนโดยสิ้นเชิง ถึงขนาดคิดว่าเรื่องราวก่อนหน้านี้ เป็นความฝันหรือเปล่า

“การมีชีวิตอยู่ก็แบบนี้แหละ”

พอเหลือบตาขึ้นมองตามเสียงเรียบนิ่งก็สับสนเข้ากับดวงตาที่ไร้อารมณ์ พอๆ กับน้ำเสียงของเขา

“มันเจ็บปวดเจียนตาย แต่พอถึงจุดหนึ่งนายจะลืมนั้นไปเองจนกลายเป็นเรื่องที่ ไม่ได้สำคัญอะไร บางครั้งก็มีความสุข บางครั้งก็รู้สึกเฟลิดเฟลิน ไปกับมัน แม้ว่านายจะไม่ต้องการก็ตาม”

เขาลดสายตาลงไปมองส่วนล่างของผมที่มีผ้าห่มคลุมทับอยู่ ท่อนล่างของผมเปลือยเปล่าเช่นเดียวกับท่อนบนที่เปิดโล่ง แม้จะมีผ้าห่มคลุมอยู่ แต่ก็รู้สึกเหมือนถูกอีกฝ่ายมองเห็นเนื้อตัวที่ล่อนจ้อนอย่างบอกไม่ถูก

“การทำนายทอดฉันร้องไห้แล้วหลังน้ำออกมามันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่ อะไรเลย”

เขาเหลือบตาขึ้นมาพูดเสริมอย่างเย็นชา

“ยอมรับมันซะ เพราะเรื่องพวกนี้เป็นคำตอบแทนของการมีชีวิต ที่ธรรมดามากๆ”

“ผมรู้น่า”

ผมตอบสั้นๆ ก่อนหลบตาลงครู่หนึ่ง ทันใดนั้นมือของเขาก็ซ้อนคางผมขึ้นให้สบตา

“รู้เท่านั้นยังไม่พอ ฉันกำลังบอกให้นายรู้ว่าถึงเวลาแล้วที่นายต้องปลดปล่อยความรู้สึกผิดบาปที่น่าอายนั้นไปซะ”

ผมพลิกแขนขาออกอย่างแรงก่อนจะเบือนหน้าหนี

“เรื่องนั้นผมจะเป็นคนตัดสินใจเอง”

ผมจะตัดสินใจเองว่าจะปล่อยมันไปเมื่อไร หรือจะยังไม่ปล่อยวางแล้วแบกมันไว้ต่อไป ถึงการปล่อยโฮออกมาครั้งหนึ่งจะช่วยระบายความเศร้าที่ผมไม่เคยรู้เลยว่ามันอยู่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะระบายความรู้สึกผิดบาปออกมาด้วย ทว่าผมกลับยอมรับมันได้อย่างสุขุมยิ่งขึ้น ไซ้แล้วเรียกว่าอย่างสุขุมถึงจะเป็นคำพูดที่ถูกต้อง

เมื่อใดก็ตามที่นึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต ความรู้สึกผิดจะกดทับตัวผมแล้วกลายเป็นภาระอันหนักอึ้ง แต่น่าแปลกที่ตอนนี้กลับรู้สึกว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของตัวผมไปแล้ว รวกับมันกดทับลงบนบ่าลามมาถึงหน้าอกจนทำให้หายใจหอบเล็กน้อย ทว่าก็ยังมีความหวาดกลัวที่ตัวผมยังมีชีวิตอยู่ และหวาดกลัวว่าความรู้สึกนี้จะไม่หายไปจากตัวผมโดยสิ้นเชิง

ตอนนี้ผมกลัวที่จะต้องคิดถึงเรื่องนี้จึงใจเหลือบตาขึ้นมองราวกับไม่มีอะไร คิดว่าตัวเองคงจะได้ยินคำว่า ‘น่าอาย’ จากปากหมอนั้นอีกครั้ง แต่เขากลับมองผมนิ่งๆ อย่างเฉยชาก่อนที่จะเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น

“ฉันรู้ได้จากเสียงของนาย”

ผมกำลังจะถามว่า ‘รู้อะไร’ แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเขาจำผมได้เพราะหัวماسคอต แล้วเสียงอะไรอีกล่ะ ความคลางแคลงใจน่าจะฉายชัดอยู่ในดวงตาของผม เขาถึงได้คลี่ยิ้มอย่างเนือยๆ

“ที่ฉันจำได้ในตอนนั้นเพราะเสียงที่ได้ยินผ่านหัวماسคอตกับรอยลักของนาย เพราะนั่นตอนที่เจอนายที่โรงแรมในเมือง xxx แล้วเช็กดูรอยลักของนาย ฉันถึงได้อารมณ์ดีโคตรๆ ใจ”

“เพราะว่าคุณได้เจอศัตรูตัวฉกาจที่ตามหาเธอ”

เขากลี่ยิ้มก่อนโน้มตัวลงมากกระซิบบอกผม

“เพราะศัตรูตัวฉกาจคนนั้นคือนายไง”

“...”

“แล้วนายล่ะ รู้ว่าเป็นฉันได้อย่างไร ฉันก็นึกว่านายจะหัวทึบและไม่รู้เรื่อง
รู้ราวจนกว่าฉันจะเป็นฝ่ายบอกซะอีก”

ว่าแล้วเขาก็ส่งเสียงทิ่มก่อนพูดต่ออย่างเหลวไหล

“นายโอบรับไอ้นั่นของฉันเข้าไปแล้วรู้สึกคุ้นเคยจริง ๆ เหรอ”

“แม่ง แค่ว่าได้ก็เท่านั้นแหละ”

ไอ้บ้าเอ๊ย ผมจึงต้องพูดเสริมอย่างหนักแน่นเพราะกลัวว่าเขาจะพูดจา
เหลวไหลต่ออีก

“...เพราะผมร้องไห้ ก็เลยจำตอนนั้นได้เฉย ๆ”

ผมรู้สึกขายหน้าขึ้นมาตึงตึง ๆ ที่ต้องร้องไห้ต่อหน้าเขา ให้ตายเถอะ
ถ้าครั้งนี้ได้สวมหัวมาสกดตด้วยก็คงจะดี แล้วทำไมต้องร้องไห้ต่อหน้าเขา
ตั้งสองครั้งสองคราด้วยก็ไม่รู้

“ไม่เห็นสนุกเลย ถ้านายบอกว่าจำได้เพราะฉันกระแทกใส่ได้เด็ดดวง
มาก ฉันก็ว่าจะตรวจวัดให้นายสักหน่อย”

“ผมก็ไม่สนุกเหมือนกัน แล้วก็ไม่ต้องการไถ่รางวัลอะไรนั่นด้วย”

“อย่างนั้นหรอ...แต่มันเป็นเหยื่อล่อชั้นดีที่จะยั่วยุซมยองชินได้เลยนะ
ไม่ว่าคุณนายต้องทำให้ซมยองชินรีบใช้เงินมากขึ้นโดยเร็วที่สุดหรอกหรอ”

เขาพูดถูก ผมต้องใช้รถยนต์ที่มยองชินหมกมุ่นหนักหนาเพื่อล่อให้
อีกฝ่ายใช้เงินก็จริง แต่เงินเท่านั้นมยองชินอาจจะไปหยิบยืมมาจากที่อื่น
แทนที่จะไปกู้เงินนอกระบบก็ได้ ทว่าผมเกลียดการทำตามคำพูดของเขา
มากกว่า เพราะเขาเรียกร้องมาอย่างโจ่งแจ้งแบบนี้

“บอกฉันมาสิ ว่านายชอบที่ฉันเอานาย”

ผมมองเขาเฉย ๆ ก่อนจะปรายตาไปมองร่างกายท่อนบนในชุดคลุม
อาบน้ำที่แหวกออก

“ถ้าให้ผมเป็นฝ่ายเอาคุณละก็นะ”

ริมฝีปากของเขาโค้งขึ้นช้า ๆ จนเห็นลักยิ้ม ไม่รู้ว่ามီးอะไรตลกหนักหนา
ดวงตาของเขาถึงได้เป็นประกายวาววับด้วยความบันเทิง

“คิดว่าได้ก็ลองดูสิ”

ทันใดนั้นดวงตาที่วาววับไปด้วยความต้องการก็ปรายตามองส่วนล่าง

ของผมอีกครั้ง

“เพราะต่อไปฉันน่าจะให้นายเอาเตียงจนยืนตรงไม่ได้เลย”

ดวงตาที่เหลือบขึ้นมามองบ่งบอกเจตนาชัดเจน บอกว่าฉันจะเอานายอีกครั้ง ผมควรจะเปิดฉากต่าออกไปก่อน แต่สายตาที่พร้อมจะกระโจนใส่ผมนั้นให้ความรู้สึกดิบเถื่อนเหมือนกับดวงตาของสัตว์เอามาก ๆ จนรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวขึ้นมา แม่เอ๊ย ตอนนั้นก็ยิ่งปวดเมื่อยไปทั้งตัวอยู่เลยนะ

“ผมจะให้คุณสองหมื่นวอน เพราะงั้นถอยไปซะ”

ลำตัวของหมอนั้นที่โน้มมาหาผมถอยกลับไปยังตำแหน่งเดิม ดูจากเรียวกั๊วที่กระตุกเบา ๆ แล้วเหมือนว่าเขาจะนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้นขึ้นมา เพราะว่าเขาเหยียดยิ้มโดยที่ดวงตาไม่ได้ยิ้มตามไปด้วย

“แต่จะว่าไปฉันยังเก็บเงินสองหมื่นวอนที่นายให้ตอนนั้นอยู่เลยนะ รู้ไหมว่าทำไมถึงเก็บไว้”

คงเก็บเอาไว้เพราะหิวร้อนนะสิ ตามนิสัยของเขาแล้วน่าจะทำแบบนั้นเพื่อไม่ให้ลืมเรื่องที่ตัวเองถูกหยามหน้าก็ได้ ผมคิดว่าน่าจะไต่ยินเหตุผลที่น่าขนลุกสมกับเป็นเขา แต่ก็เลือกที่จะตอบกลับไปอย่างเฉยเมย

“เพราะว่ามันเป็นเงินก้อนแรกที่คุณเอาตัวเข้าแลกมา เลยเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึกละสินะ”

จู่ ๆ เขาก็จับไหล่ของผมเอาไว้โดยที่ยังยิ้มค้างอยู่

“ใช่แล้ว มันเป็นที่ระลึก”

แล้วเขาก็ตอบกลับด้วยคำพูดที่เลวร้ายเสียยิ่งกว่าที่ผมคาดไว้

“ฉันตั้งใจเก็บเอาไว้ใช้ตอนที่ช่วยตัวเองนะ เวลาเห็นเงินนั้นที่ไรก็นึกถึงตอนที่เคยกระแทกเข้าไปในตัวนายจนไอ้นั่นมันแข็งปั้งขึ้นมาทุกทีเลย ถึงยิ่งนึกถึงตอนนั้นแล้วยิ่งหิวร้อนก็จริง แต่ช่วงล่างมันก็ร้อนรุ่มขึ้นมาด้วย เพราะร่างกายของนายมันเด็ดดวงจริง ๆ ยังไงล่ะ”

เมื่อเห็นดวงตาของเขาที่หริ่งสว่างกับกำลังมองเหยื่อ ความรู้สึกขนลุกชู่ก็แล่นผ่านกระดูกสันหลังไป

“เพราะงั้นถ้านายจะให้เงินอีกฉันก็ไม่เกี่ยง มันยังจะทำให้แข็งปั้งปั้งขึ้นด้วยซ้ำ”

หลังจากฟังคำพูดของเขาแล้วผมก็นิยามความเป็นตัวเขาเพิ่มอีกครั้งหนึ่ง เขาเป็นไอ้ประสาทเท่านั้นยังไม่พอ ยังเป็นพวกวิตถารทางเพศอีกด้วย ตอนนั้นเองเขาก็ขยับตัวมาอยู่ด้านบนราวกับจะกระโจนเข้าใส่ผม เขาตั้งใจจะทำอีกรอบหรือไงเนี่ย ผมยกแขนขึ้นแล้วพยายามผลักเขาออกไปด้วยความรู้สึกหวั่นๆ แต่โชคก็เข้ามาช่วยไว้พอดี

ครี๊ดๆ

พอได้ยินเสียงโทรศัพท์สั่น เขาที่กำลังจะขึ้นมาคร่อมทับผมก็หยุดกึกแล้วหันหน้าไปมอง ตอนนั้นผมถึงนึกขึ้นมาได้ว่ามันเป็นช่วงกลางวันที่เขาจะต้องไปทำงานอยู่จึงบอกให้เขารู้ตัว

“นี่มันเวลาที่คุณต้องไปทำงานไม่ใช่เหรอ”

เขาปรายตามองผมก่อนลุกออกไปจากเตียงแล้วหยิบโทรศัพท์ที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมา

“ครับ”

เขาฟังปลายสายด้วยสีหน้าราบเรียบอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหลังจากนั้นพักใหญ่ถึงได้พูดออกมา

“ผมน่าจะสั่งไว้แล้วไม่ใช่เหรอครับว่าอย่าโทร.มา เว้นแต่จะมีเรื่องเร่งด่วนที่พอฟังขึ้นนะ”

ความเงียบไหลผ่านไปอีกครั้ง ปลายสายน่าจะกำลังแก้ตัวอะไรสักอย่างก่อนที่จะโดนเขาตัดบท

“วันนี้ผมหยุดครับ”

อะไรวะ คนที่ทำงานหนักปางตายมาตลอดอย่างคุณบอกว่าหยุดเนี่ยนะ ตอนที่แทบจะไม่เชื่อหูกับคำพูดอันไร้น้ำหนักนั้น เขาที่พูดในสิ่งที่ต้องการเสร็จแล้วก็ตัดสายทิ้งไปก่อนจะกดปิดเครื่องไปเลย จากนั้นก็บอกผมที่ยังเหม่อลอยอยู่ราวกับนี่คืออะไรบางอย่างออก

“อ้อ ก่อนหน้านี้ผู้จัดการของนายโทร.มา ฉันทันเลยบอกไปแล้วว่าวันนี้นายลาหยุดนะ”

“คุณรับสายของผมเหรอ”

“ใช่”

เขาตอบกลับมาหน้าตาเฉยแล้วก็ทำท่าจะกลับขึ้นมาบนเตียงอีกครั้ง
ต่างจากผมที่เกือบจะสบตออกไปว่า ‘เวรเอ๊ย’ ผมรีบยันร่างกายที่ใช้งานหนัก
จนปวดร้าวขึ้นมาแล้วหลบไปข้างๆ

“ผู้จัดการไม่ตกใจที่คุณรับสายแทนผมเหรอ”

“ทำไมจะต้องตกใจด้วย”

ก็เพราะคุณคือ ผอ.ยุ่นยังไงล่ะ เขาน่าจะรู้ว่าผมจะตอบอะไรเลย
อธิบายเพิ่มเติม

“เขาไม่รู้ตัวจริงของฉันเป็นใคร อ่า แต่ถึงจะแนะนำตัวไปแล้ว
เขาจะตกใจจนแทบเป็นลมที่หลังก็เถอะนะ”

“คะ...คุณบอกไปว่าคุณคือ ผอ.ยุ่นเหรอ”

ทันใดนั้นเขาก็ยิ้มพร้อมกับกอดหัวเข่าข้างหนึ่งลงบนเตียง มันเป็น
รอยยิ้มที่ดูเอาแน่เอานอนไม่ได้สุดๆ จนทำให้ผมประหม่าโดยไม่รู้ตัว

“เปล่า ฉันบอกชื่อที่เมมโมโทรศัพท์ท้ายไปนะ นายเรียกฉันว่า
ไอ้ประสาทเหรอ”

ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนักเรียนที่ถูกครูเรียกไปยืน
หน้าห้องเพราะทำอะไรผิด เลยข่มความรู้สึกที่อยากกลอกตาหนีก่อนจะงจใจ
ตอบกลับไปเสียงแข็ง

“ก็คุณเป็นไอ้ประสาทไม่ใช่หรือยังงั้นเล่า”

ดวงตาของเขาหริ่เลิกลงอีกครั้งราวกับกำลังข่มมองผมก่อนจะกลับ
มาเป็นปกติ

“ก็นะ คงไม่สำคัญหรอก ต่อให้วันข้างหน้าฉันทำอะไรกับนาย นาย
ก็จะเข้าใจว่าทุกอย่างที่ฉันทำลงไปเป็นเพราะฉันคือไอ้ประสาท แบบนี้
น่าจะสบายใจกว่าอีกแฮะ”

หมายถึงทำอะไรเหรอ ไอ้เวรนี้ คุณตั้งใจจะทำอะไรผมหา ผมจ้อง
อีกฝ่ายเขม็งหลังจากตัดสินใจได้ว่าไหนๆ แล้วก็สู้กันให้ลืมนกันไปข้างเลย
ดีกว่า แต่กลับทำให้แก่นกายของหมอนั่นที่แข็งตัวอยู่แล้วปูดนูนขึ้นมาจนเห็น
ผ่านชุดคลุมอาบน้ำอย่างช่วยไม่ได้ เขาคงรู้ว่าผมกำลังมองส่วนล่างของเขาอยู่
ถึงยิ้มร่าพร้อมกับงจใจปลดเชือกชุดคลุมที่ผูกอยู่ตรงเอวออก ข้างโน้น

มีเพียงร่างกายเปลือยเปล่าอย่างไม่ต้องสงสัย

“ถ้าหากกลัวนักก็กระโจนเข้ามาเลยสิ รู้ไหมว่าทำแบบนี้มันมันร้ายใจกว่านะ”

“ใครกลัวไม่ทราบ”

ผมพูดไปแบบนี้พร้อมกัตุกรามและกำหมัดแน่น เขาก็มองการเคลื่อนไหวของผมราวกับกำลังชมเรื่องตลกขบขันอยู่ครู่หนึ่ง

“ถ้าเป็นเมื่อห้าปีก่อนที่นายทำมือฉันเจ็บข้างหนึ่งมันอาจจะได้ผลก็ได้ แต่ตอนนี้ยอมแพ้ซะดีกว่านะ ถึงฉันจะชอบให้นายกระโจนเข้าใส่ฉันก็เถอะ”

ผมเห็นด้วยกับคำพูดของเขาแค่บางส่วน เมื่อห้าปีก่อนผมไม่ควรบิดแค่มือ แต่ควรจะซัดเขาให้ตึงไปเลย

“ระวังปากหน่อย เพราะตอนนี้คุณอาจจะต้องเข้าเผือกที่มืออีกรอบก็ได้ล่ะ”

ถึงจะดูไม่น่าเป็นไปได้ที่ผมจะทำให้เขาต้องเข้าเผือกก็ตาม แต่ผมไม่อยากเถียงแพ้เขา ทว่าเขาดันถามผมกลับด้วยใบหน้าไร้รอยยิ้ม

“ได้ยินมาบ้างไหม เหตุผลที่ฉันเข้าเผือกเมื่อห้าปีก่อนเป็นเพราะมือบาดเจ็บจากการต่อสู้ล่ะ”

อ่า มือบาดเจ็บจากการต่อสู้...หา? ผมเบิกตากว้างเพราะซ่อนความตกใจเอาไว้ไม่อยู่อย่างทีนานๆ ที่จะเห็นสักครั้ง

“ต่อสู้? คุณถูกโจมตีระหว่างต่อสู้หรือ ใครเป็นคนทำ”

“นายก็เจอแล้วนี่นา”

“เจอแล้วหรือ ใครกัน...!”

ชั่วอึดใจนั้นผมนึกออกแค่คนเดียวเท่านั้น

“โรดเมเนเจอร์ของผมหรือ”

ผมถามออกไปอย่างโง่เขลาโดยลืมนึกไปว่าควรจะซ่อนแววตาตื่นตกใจของตัวเอง แต่เขาก็พยักหน้าอย่างง่าย ๆ

“นั่นแหละ แม่ ตอนนั้นฉันถูกเล่นกลับตอนที่ละสายตาแค่เสี้ยววินาที เพราะมัวไปเล่นงานหัวเข่าของหมอนั่น”

เล่นงานหัวเข่า...ผมนึกโง่งไปถึงคำพูดของโรดเมเนเจอร์ที่ย้ำหนักย้ำหนา

ว่าตัวเองเป็นโรคข้ออักเสบ ก่อนจะไต่ยืนยันสิ่งที่เย็นชาของไอ้ประสาทตั้งขึ้น
“เป็นยังงัยบ้างละ”

“อะไร”

“หมอนั่นนะยังทำวไม่เลิกอยู่หรือเปล่า ฉันพยายามติดต่อนไปตลอดว่า
ถ้าได้เจอกันจะต้องแก้แค้นให้ได้ แต่ทุกครั้งเขาก็จะพูดจาเหลวไหลว่าข้อเข่า
ไม่ดีบ้างละ อะไรบ้างละ เชี่ยเอ๊ย ฉันน่าจะทุบมือให้แหลกไปเลย”

แก้แค้นอย่างนั้นหรือ ไหนคุณลุงคนนั้นบอกว่ายังปวดข้อเข่าแปล็บๆ
ไง ดวงตาของไอ้ประสาทฉายแววบ้าดีเดือดออกมาารวกับเดือดจัดเมื่อนึกถึง
เรื่องในตอนนั้น ถ้าเขาเล่นสะกดรอยตามแบบนั้น เป็นใครก็ต้องถูเรื่อง
ข้ออักเสบขึ้นมาแหละน่า ทันใดนั้นเขาก็ถามผมอีกครั้ง

“ไต่ยืนยันว่าหมอนั่นสู้กับลิ่วล้อของประธานคิมมาหรือ”

“...”

“เป็นยังงัยบ้าง”

“...เหมือนว่าเขาจะเป็นข้ออักเสบรุนแรงนะ”

ผมโกหกด้วยความตั้งใจที่จะช่วยชีวิตใครสักคน แต่พอสบตากับ
อีกฝ่ายที่จ้องผมอย่างเย็นชาเพื่อจะยืนยันข้อเท็จจริงที่พูดไป ผมก็ถึงกับ
ร้อนๆ หนาวๆ ที่หัวเข่าของตัวเองขึ้นมา ไม่สิ หรืออาจจะเคล็ดขัดยอกที่เอว
ก็ได้

“นี่คุณ”

ผมเรียกเขาพลางยกมือข้างหนึ่งขึ้นจับศีรษะที่เริ่มปวดตุบๆ

“ผมหิวแล้ว เราหาอะไรมากินกันหน่อยเถอะ”

พอผมถอนหายใจเบาๆ สุดท้ายเขาก็ก้มถอยไปอย่างว่าง่าย แม้ปาก
จะพูดกับผมแบบนี้ก็ตาม

“เอาสิ นายเองก็ต้องเพิ่มแรงไว้กอดรัดพาดพิงฉันหน่อยแล้ว”

ไอ้คนเซ่งซวย ผมบ่นกระปอดกระแปดขณะมองบานประตูที่ไอ้ประสาธเดินออกไปอย่างไม่พอใจ ทั้งที่อยากตะโกนอย่างอวดดีว่า ‘นี่ผมยังพอเหลือแรงใส่เดียวกับคุณอยู่นะเว้ย’ แต่ก็ต้องกลืนเอาไว้เมื่อตระหนักได้ถึงความเป็นจริง ผมไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องอดทน เพราะลำพังแค่ลุกขึ้นจากเตียงก็ร้อง“อึก”ออกมาแล้ว ผมไม่ได้ปวดแค่เอวเท่านั้น แต่ปวดเมื่อยไปหมดทั้งตัว

หมอนั้นอายุมากกว่าผมแท้ๆ ทำไม่ถึงได้มีพลังเหลือล้นจังนะ ผมรู้สึกเสียศักดิ์ศรีแปลกๆ แต่ก็กัดฟันลุกขึ้นมาแล้วกวาดตามองไปรอบๆ ระหว่างที่หาว่าเสื้อผ้าของผมอยู่ที่ไหน ก็ได้ยินแต่เสียงหมอนั้นกำลังโห่สั่งรุมเซอร์วิสของโรงแรมแว่วๆ อยู่ข้างนอกประตู ดูเหมือนว่าจะสั่งอะไรสักอย่างมาสองคอร์ส

คนเรานี้น่าตลกจริงๆ คนที่ตายก็ตายไม่ได้ และขนาดแสร้งให้ยังร้องไม่ได้จนแทบหายใจไม่ออกอย่างผม พอได้ยินคำว่าอาหารก็กลับรู้สึกหิวขึ้นมาเสียอย่างนั้น ตอนนั้นผมกำลังคิดอย่างเหม่อลอยว่าอาหารจะมาถึงเมื่อไรอย่างไม่รู้สิกรู้สาอะไร ราวกับไม่เคยเจ็บปวดมาก่อนเหมือนที่หมอนั้นพูดไว้จริงๆ

“การมีชีวิตอยู่ก็แบบนี้แหละ”

ผมผลึกเสียงของไอ้ประสาธที่ผุดขึ้นมาในหัวออกไปแล้วสวมกางเกงที่หาเจอด้วยความยากเย็น ตอนที่กำลังสวมเสื้อยืดผ่านศีรษะ น้ำเสียงโหดๆ ที่ดังมาก็ทำเอามือของผมขงัก

“ทำอะไรของนายนะ”

มือที่ดึงเสื้อยืดลงมาหยุดค้างก่อนที่ผมจะเหลียวไปมองทางประตูด้วยแวตาสับสนงงง เห็นเขาที่ไม่รู้ว่ากลับเข้ามาเมื่อไรกำลังยืนอยู่ตรงนั้น

“ทำอะไรเธอ ก็ใส่เสื้อผ้าไง”

“ก็นั่นแหละ นายจะใส่เสื้อผ้าที่ไม่จำเป็นต้องใส่ไปทำไม”

หมอนั้นยิ้มพริายที่มุมปากก่อนถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร แต่ผมไม่หลงกลน้ำเสียงนั้นโดยเด็ดขาด เพราะว่าดวงตาของเขามันดูบึ้งทำเกินกว่าที่จะเชื่อง่ายๆ ถ้าเป็นไปได้ผมก็อยากจะตอบโต้ผ่านสายตากลับไป

เหมือนกัน แต่คราวนี้ผมไม่เข้าใจเลยได้แต่เขม่นมองเขาเท่านั้น

“ถ้าฉันจะให้ถอดหมดเลยเหรอ ทือ? คุณจะทำอะไร...”

จู่ๆ ไอ้ประสาทก็เดินปรีเข้ามาแล้วจับเสื้อยืดของผมดึงขึ้น จากนั้นก็เริ่มดึงเสื้อผ่านหัวของผมไปทั้งอย่างนั้น

“ถ้ามันยุ่งยากนักเดี๋ยวฉันถอดให้เอง ไม่ต้องกังวลไปนะ”

พูดจาทำเหวอะไรงันเนี่ย

“ปล่อยน่า!”

ผมขัดขึ้นแล้วผลักเขาออกไป ทว่าก็ไม่สามารถหยุดอีกฝ่ายที่กำลังถกเสื้อขึ้นมาบนหัวได้ ช่วงเวลาสั้นๆ นั้นทำเอาผมหายใจหอบเพราะมัวแต่ขัดขึ้นเขา แต่หมอนั่นกลับถอดเสื้อของผมได้อย่างง่ายดาย ทั้งยังก้มมองด้วยสีหน้าสบายๆ อีกต่างหาก กินอะไรเข้าไปถึงได้แรงเยอะแบบนี้กันเนี่ย แม่เอ๊ย ไม่ใช่ว่ากระดกยาบำรุงไปเกินพิภักทรอกนะ

แต่ผมก็ไม่ได้คิดถึงสรรพคุณของยาบำรุงลึกซึ้งไปกว่านั้น เพราะสายตาของหมอนั่นกำลังมองกางเกงของผมอยู่ ต้นคอของผมเย็นวูบแค่เห็นสายตานั้นก็รู้แล้วว่าเขาคิดจะถอดกางเกงออกด้วย แล้วเขาก็ลงมือทำโดยไม่ลังเลใดๆ ผมจึงรีบถอยกรูดไปที่เตียงด้วยความหวาดหวั่นแล้วตะโกนออกมา

“หยุดนะ! ผมจะถอดกางเกงเอง”

“เออจันนี่ได้”

หมอนั่นพูดเบาๆ แล้วยอมถอยไปอย่างว่าง่าย แต่ผมกลับเป็นฝ่ายผงะแทนเพราะหลุดปากพูดออกไปง่าย ๆ แบบนั้น แล้วความเสียใจก็ถาโถมเข้ามาในภายหลัง เวรเอ๊ย นี่ต้องถอดกางเกงจริงเหรอ พอผมทำท่ายึกยักเขาก็เอ่ยถามขึ้นมา

“ให้ถอดให้ไหมล่ะ”

“นี่คุณต้องเห็นผมเปลือยล่อนจ้อนให้ได้เลยเหรอ”

ผมถามออกไปด้วยความคับข้องใจมากกว่าจะหงุดหงิด หมอนั่นก็มองผมแล้วยิ้มจนดวงตาหยีโค้ง

“เขินหรือไง”

“ผมไม่ใช่ไอ้ประสาทแบบคุณก็เลยใส่เสื้อผ้าไหม”

“ถ้านั้นก็สวมชุดคลุมซะ”

“ไม่เอา”

เมื่อผมปฏิเสธออกไปทันทีก็มีแววสงสัยผุดขึ้นมาในดวงตาของเขา

“ทำไมล่ะ”

ก็เพราะ...ผมกลัวตกตาดหน้าพร้อมกับตอบออกไปเสียงหัวน

“มันแปลกๆ ผมไม่เคยใส่อะไรแบบนี้ แล้วที่เห็นในหนังก็มีแต่พวกลุงที่เล่นซู้หรือพวกมาเฟียที่ถูกยิงตอนหลบอยู่บ้านที่เขาใส่ชุดคลุมแบบนี้กันไม่ใช่เหรอ”

เฮอะ หมอนั้นระเบิดหัวเราออกมาลั่นๆ ผมฉุนก็ขึ้นมาเพราะคิดว่าเขากำลังหัวเราะเยาะอยู่

“มีอะไรน่าขำหรือไง”

“แค่คิดว่านายก็รู้จักมาเฟียกับเขาด้วยนี่นา”

“ยากูซ่าผมก็รู้จักหะ เม้งเอ๊ย”

“แต่สะกดคำไม่ถูกไม่ใช่เหรอ”

ผมพลันสะอึกผุดไม่ออก แต่วินาทีต่อมาก็ตระหนักได้ว่าไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องราวพวกนั้นจึงเขม่นมองเขาอีกครั้ง

“แล้วคิดว่าพวกนั้นรู้หรือไงเล่า ทุกคนพูดเก่งแค่ภาษาแม่ของตัวเองก็พอแล้ว”

ขนาดตารางเวลารถไฟใต้ดินเที่ยวแรกคุณยังไม่รู้ด้วยซ้ำ ผมทำปากขมขมบิแต่ไม่ได้พูดออกไป เพราะไม่อยากใช้จุดอ่อนเดียวของเขาที่กว่าจะจับได้มาเล่นซ้ำหลายๆ รอบ ดังนั้นจึงได้แต่กลั่นหายใจแล้วมองไปทางชุดคลุมตัวนั้นแทน

“ผมต้องใส่จริงๆ ใช่มั้ย”

“ถ้าไม่อยากเปลือยก็ใส่ซะ”

“แล้วทำไมถึงใส่เสื้อผ้าไม่ได้ล่ะ”

“เพราะถ้านายใส่เสื้อผ้าก็จะวิ่งหนีไปได้ทุกเมื่อไง”

ผมมองเขาด้วยสายตาอึ้งๆ ก่อนจะนึกถึงเรื่องเมื่อห้าปีก่อน วิ่งหนี

เธอ อย่าบอกนะว่าเขาพูดถึงตอนนั้นอยู่ ผมถึงรู้สึกขึ้นมาได้ตอนนี่เองว่า
ผมคือคนที่หมอนั้นตามหามาตลอดห้าปี แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังดูไม่สมจริงอยู่ดี
ผมไม่อยากจะเชื่อเลย และมีแต่ความรู้สึกแปลกประหลาดวนเวียนอยู่ในใจ

“ฉันถอดกางเกงให้เอาไหม”

ผมหลุดจากภวังค์ความคิดเพราะหมอนั้นถือถามอีกรอบ

“ไม่จำเป็น แล้วผมขอบอกเอาไว้เลยนะว่าผมไม่ได้จะหนีไปแบบ
เมื่อห้าปีก่อน”

“ไม่ได้อยู่ในสายตาของฉันก็คือหนีไปนั่นแหละ”

เขาพูดด้วยเสียงราบเรียบแต่เน้นหนักก่อนโยนชุดคลุมมาให้ แล้ว
รอยยิ้มก็กลับมาประดับบนใบหน้าของเขาพร้อมกับไม่เคยทำสีหน้าเย็นชามาก่อน
“ใส่ซะ”

ผมบ่นอุบอิบขณะลูบสัมผัสชุดคลุมสีขาวตัวหนาในมือ

“ผมจะอยู่ในสายตาของคุณตลอดได้ยังไงกันเล่า คุณมีตาทิพย์หรือไง”

พอไม่ได้ยินเสียงตอบกลับใดๆ จึงเงยหน้ามองเขาด้วยความรู้สึก
หงุดหงิด แล้วก็เห็นหมอนั้นกำลังยิ้มแป้นอยู่จริงๆ ด้วย เพราะรู้ยูท่อนที่ว่า
ทำไมเขาถึงยิ้มเลยเอียงศีรษะใส่เขาอย่างพาลๆ พลางพูดว่า

“เออ ผมรู้จักคำว่าตาทิพย์ด้วย”

“ต่อให้มีตาทิพย์ไปก็ไร้ประโยชน์ คนเราสามารถมองเห็นดวงดาว
ที่อยู่ห่างออกไปสองล้านสามแสนปีแสงด้วยตาเปล่าได้ก็จริง แต่มองไม่เห็น
ความจริงที่อยู่ห่างออกไปแค่หนึ่งเมตรด้วยซ้ำ”

ใช่แล้ว ทั้งที่ความจริงอยู่ตรงหน้า แต่เราก็ไม่ทันสังเกตเห็นมัน
ผมหวังว่าเขาจะถอยห่างไปสักหนึ่งเมตรแล้วมองไม่เห็นความจริงของผม
อีกต่อไป เพราะรู้สึกเวลาที่อยู่ใกล้กันเขาจะเปิดโปงความจริงที่แม้แต่
ตัวผมเองยังไม่รู้ แล้วทำให้ผมต้องร้องไห้เป็นเด็กๆ อีก เฮงซวยเป็นบ้าเลย

“ยอมแพ้ซะเถอะ”

เมื่อได้ยินคำเตือนที่พูดขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ผมก็เหลือบตาขึ้น
มองด้วยสายตาที่ตั้งคำถามว่า เรื่องอะไร

“เรื่องที่นายพยายามหลีกหนีความจริงที่ว่าฉันสนใจนาย”

“ผมจะรู้สึกอะไรมันก็เรื่องของผม”

“นายหนึ่จริงๆ ด้วยสินะ”

อ้อ แหม่ ผมสับสนอยู่ในใจ แต่ภายนอกกลับปิดปากสนิทราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนที่เขาจะยิ้มแล้วลากเก้าอี้มานั่งตรงหน้าผม

“เอาแต่พอดี ๆ เกอะ ถึงฉันจะสนุกที่ได้ไล่จับนายก็ตาม แต่คิดเหวว่าถ้านายวิ่งหนีไปอย่างสุดกำลัง แล้วฉันจะไม่ไล่ตามอย่างสุดกำลังด้วยนะ”

หมอนั่นจ้องผมก่อนจะขยับมือทำอะไรบางอย่าง เมื่อได้ยินเสียงแฉวงแปลกๆ ผมก็หลุบตาลงไปมองทันที แล้วก็ต้องตะลึงกับสิ่งที่เห็น

“ทำบ้าอะไรของคุณเนีย! ฉีกเสื้อยืดผมทำไม”

ผมที่นั่งอยู่บนเตียงลุกพรวดขึ้น ก่อนที่หมอนั่นจะขอโทษด้วยรอยยิ้ม

“อ้อ ขอโทษที นี่เสื้อนายเหว”

มือของเขาจับเสื้อยืดแล้วฉีกมันอีกครั้งสวนทางกับสิ่งที่พูด เสื้อของผมขาดวินคามือเขาง่ายดายราวกับเป็นเศษกระดาษ ไอ้ประสาثنี่ ให้ตายเหอะ! เขาถามผมที่กำลังโมโหจนทำท่าจะกระโจนใส่เขาด้วยเสียงกลัวหัวเราะ

“ว่าแต่นายยังดื้อไม่ยอมถอดกางเกงอีกนะ ให้ฉันช่วยไหม”

ผมหยุดกึกโดยไม่รู้ตัวแล้วชักเท้าที่ทำท่าจะก้าวออกไปกลับมา แต่ทันใดนั้นก็รู้สึกอายนั่งตัวเองถอยหลังหนี เลยตอบโต้กลับไปอย่างดุเดือด

“เลิกสนใจซะว่าผมจะใส่หรือถอดอะไร ผมไม่ใช่คนวิตถารแบบคุณซะหน่อย เพราะฉันผมจะใส่แค่กางเกงตัวเดียวแล้วออกไปข้างนอกไม่ได้เหว”

“ใครจะไปรู้ล่ะ ฉันเรียนรู้มาจากเมื่อห้าปีก่อนอย่างถ่องแท้เลยละว่าห้ามปล่อยนายให้คลาดสายตาไปเป็นอันขาด”

เขาเพิ่มพละประโยคหลังราวกับพูดคนเดียวก่อนจะเบนสายตามาทางผม

“ดังนั้นฉันเลยอยากรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวนายไ้ อ้อ ถ้านายร้องให้อีก นายจะคายความจริงเรื่องอื่นที่เก็บซ่อนไว้ออกมาอีกไหม น่าสนุกดีแฮะ”

“อย่าพูดจาเส็งเคร็งนักดิอะ ความจริงอะไรนั้นนะหาของคุณซะยังดีกว่า แล้วถ้าต้องการความสนุกนักไม่ดูหนังโป๊แล้วชักว่าวไปด้วยเลยละ”

หมอนั่นหัวเราะเสียงดังราวกับกำลังรู้สึกบันเทิงไปกับคำพูดรุนแรงของผม

“มีนายอยู่ทั้งคนฉันจะดูไปทำไม แค่มองนายฉันก็กระสันเหมือนกับหมาติดลัดเลาะแล้วต่อให้ค้นหาความจริงเรื่องของฉันไปมันก็ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษหรอก”

คำว่าไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษกลับฟังดูเหมือนมีอะไรเป็นพิเศษมากกว่า แต่เพราะหมอนั่นน่าจะเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วเข้าทำงานในบริษัทตามปกติ จึงอาจจะไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษอย่างที่เขาคิดก็ได้ ถึงอย่างนั้นสิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกประหลาดใจก็คือคำพูดของเขาดูมีนัยซ่อนเร้นแอบแฝงอยู่ ฟังดูเหมือนเขาเคยค้นหาความจริงเรื่องของตัวเองมาแล้วเลย

“ความจริงที่ได้มีอะไรเป็นพิเศษนั่นคืออะไร”

เขาปรายตามามองอย่างไร้อารมณ์ ก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา ราวกับรำลึกอดีตที่ตัวเองเคยค้นหาความจริงนั้น

“ฉันตระหนักได้ว่าฉันสามารถทำได้ทุกอย่างที่ตัวเองต้องการ ยิ่งพอยอมรับว่ากฎเกณฑ์ทางศีลธรรมหรือระบบมันเบรกกิ้งก็เอาฉันไม่อยู่ ก็ยิ่งแอบซ่อนได้ง่ายขึ้นยิ่งล่ะ เพราะงั้น...”

เขาหยุดไปครู่หนึ่งก่อนจะทำให้บรรยากาศกลับมาเป็นแบบเดิมแล้ว ยิ้มให้ผม

“ฉันเลยกลายเป็นคนที่กลมกลืนไปกับสังคมยิ่งกว่าเดิม”

“คุณซ่อนอะไร”

“อะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม อาชญากรรม หรือแม้กระทั่งฆาตกรรม”

อาชญากรรมก็เรื่องหนึ่ง แต่คำว่าฆาตกรรมที่เขาพูดออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา นั้นทำเอาผมชนลุกชู

“พละมทำอะไรอยู่ได้”

“ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะลั่นดังออกมาจากปากของเขา ผมเหม่อมองภาพที่เขายิ้มอย่างอารมณ์ดีโดยไม่รู้ตัว รู้สึกว่าบางครั้งที่เขาหัวเราะแบบนี้แล้วเหมือนกับเขาเป็นเด็กหนุ่มเลย แล้วเขาก็เื่อยขึ้นอย่างใจดีราวกับกำลังอารมณ์ดีจริงๆ

“สงสัยอะไรก็ถามมาอีกสิ”

“ไม่สงสัยแล้ว”

ผมตอบกลับไปทันทีก่อนที่รอยยิ้มจะเลือนหายไปจากดวงตาของเขา จากนั้นเสียงทุ้มต่ำก็ลอดผ่านริมฝีปากที่ยังคงยิ้มแ้มอยู่

“ยูฮันนา ไม่สงสัยแล้วไม่ได้ละ”

“...อย่าเรียกผมแบบนั้น”

“ก็ยูฮันคือชื่อของนายไม่ใช่เหรอ”

เขาลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหาผมที่ตัวแข็งทื่อ นั่นสินะ มันคือชื่อของผม แต่เวลาที่เขาเรียกผมด้วยชื่อจริง มันเหมือนกับเขากำลังทลายปราการอันแข็งแกร่งและคว้าตัวตนจริง ๆ อันอ่อนแอของผมที่ซ่อนอยู่ข้างในเอาไว้เลย รู้ตัวอีกทีเขาก็เดินมาตรงหน้าแล้วยื่นมือมาที่หน้าของผม ผมเอียงศีรษะไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ แต่ก็ถูกมือแกร่งจับคางเอาไว้

“เอามือออกไป”

“นายผวาจริง ๆ ด้วยสินะ”

“ใครผวากันเล่า”

ผมคว้าข้อมือของเขาเพื่อจะดึงออกไป แต่หมอนั่นไม่กระดิกเลยสักนิด จนผมรู้สึกหมดเรี่ยวแรงแทน เขาเอียงศีรษะไปด้านข้างและกำร่าบผมได้ อยู่หมัดราวกับผมเป็นเด็ก

“น่าทึ่งดีแฮะ ทั้งที่นายผวาแต่ก็ยังไม่หนี แถมยังมองฝ่ายตรงข้ามตรง ๆ อีก”

“เพราะผมมั่นใจว่าต่อให้ต้องตายก็จะตัดแขนอีกฝ่ายได้สักข้างหนึ่ง ใจกับคุณเองก็เหมือนกัน”

ผมเค้นเรียวแรงเพื่อปิดมือหมอนั่นออกแล้วเบี่ยงหน้าหนีไปด้านข้างสุดฤทธิ์

“ก็เป็นซะแบบนี้ไง ฉันถึงได้ถูกใจนาย เพราะแทนที่จะคุยโวว่าตัวเองจะเอาชนะ นายกลับเตรียมตัวกระโจนใส่เพื่อจะตัดแขนข้างหนึ่งแทน นายนี่เป็นคนหัวใจกล้าบ้าบิ่น แต่ก็ปรับตัวรับความจริงได้ดีนะ”

ปรับตัวอย่างไรกันเล่า ถ้าผมตั้งใจจะกระโจนเข้าใส่อย่างใจกล้าบ้าบิ่น ก็ต้องรู้ถึงความเสี่ยงที่จะตามมาอยู่แล้วสิ แล้วมาถูกใจผมด้วยเรื่องที่

มันไม่ได้ใหญ่โตอะไรเนี่ยนะ สม่กับเป็นไอ้ประสาทจริงๆเลย ผมบ่นอุบอิบ
ก่อนจะหยุดเมื่อได้ยินเสียงพิมพ์ของเข

“ว่าแต่ทำไมถึงปรับตัวรับความรู้สึกผิดที่เฮงชวายนันไม่ได้กันล่ะ”

เหมือนว่าหมอนั้นจะรู้ว่าจี้ตรงจุดไหนถึงจะยั่วผมได้ และสะกิด
ตรงจุดนั้นทุกครั้งที่ผมเผอเรอ ต่อให้ไม่แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบอะไร แต่
ก็ไม่สามารถหยุดจ้องเขาได้อยู่ดี

“นิสัยประสาทๆ ของคุณ ผมก็ปรับตัวรับไม่ได้เหมือนกัน”

“ทำไมล่ะ จันอุตสาห์ยับยั้งชั่งใจแล้วก็อ่อนโยนกับนายขนาดนี้แล้วนะ”

หมอนั้นพูดพล่ามไปเรื่อยก่อนที่จู่ๆ จะตะครุบไหล่ผมแล้วผลักลงไป
บนที่นอน ผมพยายามดันเขออกไปโดยอัตโนมัติ แต่เขากลับขึ้นมาคร่อม
ตัวผมในท่านั้น

“นิสัยเก่าที่ยับยั้งไว้มันผุดขึ้นมาทุกหนทุกแห่งที่เลยเธอ ถอยไปเลยไป”

“แต่นายก็ชอบมันไม่ใช่เธอ”

ชั่วอึดใจนั้นผมเงยหน้ามองเขาด้วยดวงตาที่เบิกกว้างพร้อมกับ
ตัวแข็งทื่อไปโดยไม่รู้ตัว พอผมจะไปเล็กน้อยและคิดว่าตัวเองน่าจะรู้สึก
กระอักกระอ่วนใจเพราะมันเป็นคำถามของคนที่มีความรู้สึกต่อกันใช้ถามกัน
แต่กลับรู้สึกจี้จี้ข้างในอกเสียอย่างนั้น ในหัวรู้ดีว่าแค่ตอบกลับไปว่าไม่ใช่
ก็พอ แต่ปากดันไม่ยอมเปิดออกง่ายๆ ทำไมผมถึงไม่อยากตัดแขนของเขา
แล้วทำไมถึงร้องให้ต่อหน้าเขาได้...ทำไมถึงไม่อาจเอ่ยคำโกหกกับคำถาม
พวกนี้ได้กันนะ

“ตอบมาสิ”

หมอนั้นน่าจะเข้าใจการที่ผมปิดปากเงียบไปในความหมายอื่น รอยยิ้ม
ที่ประดับอยู่บนใบหน้าเสมอจึงเลือนหายไป เขารวบข้อมือทั้งสองข้างของผม
จนแน่นแล้วยกขึ้นเหนือศีรษะ ผมรู้สึกว่าคุณเป็นเหมือนสัตว์ที่ถูกเขาล่า
และยังการาบผมที่พยายามเอี้ยวตัวหนีได้อย่างง่ายดายแล้วโน้มศีรษะ
ลงมาประจันหน้ากับผม ผมมองเขาที่หยุดอยู่ในระยะหนึ่งฝ่ามือและรับรู้
ได้ถึงความรู้สึกโกรธนั้น ก่อนที่เขาจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่ากับ
กระซิบ

“นายไม่เคยอยากรู้เรื่องเกี่ยวกับตัวฉัน แล้วก็ไมยอมรับด้วยว่าชอบฉันแล้ว แต่ทำไมฉันถึงเกลียดนายไม่ลงกันนะ แถมตอนนี้ก็จะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว ฉันอยากได้ยินคำว่าชอบจากนายจนแทบคลั่งเลยละ แม้ว่าจะต้องเอามือมาจ่อคอของนายก็ตามที”

“...ปล่อยนะ อี๊ก”

ผมบิดแขนที่ถูกเขารวบอยู่จนร้องครวญออกมา ตอนนี้องเขาถึงได้ยิ้มน้อย ๆ กับปฏิกิริยาของผมแล้วพูดอย่างนุ่มนวล

“ถามฉันมาสิ”

“อะไร”

“ถามว่าฉันกำลังคิดอะไรอยู่”

“...”

“แค่ถามยังพวaleyเธอ ไม่อยากฟังความรู้สึกผิดนั้นหน่อยเธอ”

“เลิกพูดจาหมาๆ แล้วถอยออกไปซะ”

คราวนี้คำข่มขู่น่าจะใช้ได้ผลจริงๆ เพราะเขาโกรธผมมากกว่าเดิม ถึงเสียงจะเรียบต่ำและสงบนิ่ง แต่สำหรับผมแล้วมันฟังดูคล้ายกับเสียงเข่นเขี้ยวด้วยความโกรธจัดอย่างบอกไม่ถูก

“ตลอดเวลาที่ตื่น ในหัวของฉันทิดถึงแต่เรื่องของนาย แม่งน่าหงุดหงิดฉิบหายเลย”

อะไรนะ...ผมฮึดไปจนพูดอะไรไม่ออก เขาจะบอกว่าระหว่างที่ทำแต่งงานก็คิดถึงเรื่องของผมไปด้วยเนี่ยนะ ทนได้นั้นเขาก็อธิบายเพิ่มรากับล่วงรู้ข้อสงสัยของผม ปัญหาคือผมรู้สึกเหมือนลมหายใจที่ลอดผ่านริมฝีปากข้างๆ ไบท์กำลังรินรดลงบนผิวหนัง ทำเอาขนลุกเกรียวในแบบที่คุ้นเคยทว่าไม่ได้รู้สึกรังเกียจมันเลยสักนิด

“เวลาทำงานอยู่คนเดียว ในหูของฉันทิดยินแต่เสียงหอบกระเส่าตอนที่มือสัมผัสโดนตัวของนาย”

พอผมยื่นคอด้วยความรู้สึกจี้จี้ หมอนั่นก็ใช้ริมฝีปากเม้มตึงหูของผมเบาๆ ก่อนถอยออกไป

“ฉันคิดวนเวียนอยู่ตลอดเวลาที่ประชุมในบริษัทว่าริมฝีปากของนาย

มันนุ่มหยุ่นแค่ไหน”

ริมฝีปากของเขาขยับเข้ามาใกล้ริมฝีปากผมแล้วตะเบา ๆ รวกับเฉียดผ่านไป เขาหยุดพูดครู่หนึ่งที่เตะริมฝีปากผมเบา ๆ แล้วลมหายใจอุ่นร้อนของเขาก็ลอดผ่านกลีบปากนุ่มก่อนจะรินรดลงบนผิวหนัง

“ฉันเคยขับรถแล้วนึกถึงแต่สัมผัสผืนตรงเอว สะโพก แล้วก็ขาของนายที่ฉันเคยลูบไล่จนอดกลั้นเอาไว้ไม่ไหว แล้วก็ลงเอยด้วยการช่วยตัวเองในรถ”

เสียงกระซิบของเขายานคางและรีนหูนจนแม้จะเห็นมือที่กำลังถอดกางเกงของผมออกก็ทักท้วงเขาไม่ได้ ริมฝีปากที่แตะสัมผัสกันเบา ๆ ออกแรงกดลงบนกลีบปากของผมอย่างอ้อยอิ่ง เขาก็เป็นคนเหมือนกับผม แต่ทำไมริมฝีปากถึงได้ร้อนผ่าวราวกับไฟลวกอยู่เสมอเลยนะ ตัวร่างกายของเขาเองก็ไม่ต่างกัน รวมถึงมือที่ถอดกางเกงออกและกำลังกอบกุ่มส่วนนั้นของผมอยู่ก็ร้อนผ่าวมาก ดังนั้นตอนที่ริมฝีปากของเขาเลื่อนลงมาตรงแผ่นอกแล้วดูดดึงผิวเนื้อของผม มันจึงเป็นการปลุกเร้าที่ใกล้เคียงกับคำว่าเจ็บปวดแม้ว่าจะไม่ได้รู้สึกเจ็บใด ๆ ก็ตาม

“อย่าทำรอยบนตัวผม”

ผมรู้สึกได้ว่าหมอนั้นที่กำลังดูดนมแผ่นอกหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะใช้ฟันขบกัดตรงยอดดอก

“อ๊ะ! อย่ากัด...แม่งเอ๊ย”

คำพูดที่เคยต่อต้านเขาจบลงด้วยคำสบถที่ฟังคล้ายกับเสียงครวญคราง เขาจับแกนกายของผมไว้ในมือแน่นแล้วเริ่มขยิบสาวอย่างจริงจัง ต่างจากตอนที่ค่อย ๆ ลูบไล่เพื่อจุดไฟในตัวผม ก่อให้เกิดแรงปลุกเร้าจนต้นขากระตุกเบา ๆ ผมหลับตาพร้อมกับเซิดหน้าขึ้น

ผมรู้สึกได้ว่าเขาที่เยกหน้าขึ้นมาตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้กำลังสำรวจใบหน้าของผมอยู่ แม้จะไม่เห็น แต่ก็รับรู้ได้ว่าไม่มีแววเยาะหยันอยู่ในสายตาของเขาเลยสักนิด ทั้งที่เขาจะล้อเลียนผมก็ได้เพราะได้ยินผมพูดถึงความรู้สึกผิดบาปจนเอียน ขณะเดียวกันผมก็รู้สึกวาบวามกับการสัมผัสสร้างกายแบบนี้พร้อม ๆ กับที่รับรู้ได้ว่าเขาไม่ได้เยาะเย้ยผม

เมื่ออากาศเริ่มร้อนผ่าวขึ้นมาด้วยลมหายใจของเรา ความรู้สึกผิดบาป

ก็ถูกตัดทิ้งไปกลายเป็นความเจ็บ ผมไม่คิดว่าเขาจะเอาใจใส่ผม เพราะเขาไม่ใช่คนอ่อนโยนขนาดนั้น แต่เหตุผลอาจเป็นเพราะความเห็นแก่ตัวที่อยากรู้สึกเข้าใจและเพลิดเพลินมากยิ่งขึ้นเวลาเห็นผมมีปฏิริยามากกว่าเดิมก็ได้ แต่ไม่รู้ว่าคุณยอมรับช่วงเวลานี้เพราะความเห็นแก่ตัวนั้นของเขาหรือเปล่า แถมยังไม่อาจผลักไสเขาที่กำลังขบกัดไปทั่วตัวได้ด้วยซ้ำ

“อ่า ให้ตายเถอะ”

ผมลืมตาขึ้นแล้วมองเขา หมอนั้นที่ขบกัดแผ่นอกของผมอีกครั้งหัวเราะเมื่อเห็นแววตาหงุดหงิดเต็มแก่ของผม

“เจ็บหรือ”

“ใช่ มันเจ็บ แม่งเอ๊ย”

ผมสบถออกมาอีกครั้ง แต่ริมฝีปากของหมอนั้นกลับโค้งงอขึ้นกว่าเดิม ทำไมเขาถึงยิ้มอารมณ์ดีแบบนี้ละ

“งั้นดีเลย นายจะได้คิดถึงฉันทุกครั้งที่เห็นรอยพวกนี้ไง”

พูดเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย ผมตกตะลึงอย่างพูดไม่ออก แต่ก็กลัวว่าหากส่งเสียงออกไปแล้วลมหายใจที่หอบสั่นอาจจะหลุดออกมาด้วย เขาจ้องมองผมก่อนจะก้มลงไปใช้ปากดูดติ่งแผ่นอกของผมอีกครั้ง ผมทั้งศีรษะลงบนหมอนแล้วขีดหน้าขึ้น ตอนนี้มีทั้งมือที่ปลุกเร้าแก่นกายอย่างแรงและริมฝีปากที่วนเวียนอยู่ตรงยอดอก สัมผัสพวกนี้นั้นคืออะไรถึงได้ทำให้ร่างกายของผมอ่อนยวบและเสียววบขึ้นมาแบบนี้

“อย่าพูดอะไรบ้า ๆ น้า”

พอตอบกลับด้วยเสียงแผ่วราวกับกระซิบ เขาก็ยิ้มพร้อมกับออกแรงที่มือและริมฝีปาก ผมสูดลมหายใจเข้าพร้อมกับหุบขาราวกับกระตุกเกร็ง แต่เขากลับใช้มืออีกข้างแหวกอ้าต้นขาด้านในของผมออกอย่างแรงคล้ายกับจะบอกว่าผมกำลังขัดขวางไม่ให้เขาใช้มือช่วยผมสำเร็จความใคร่อยู่ ผมออกแรงต่อต้านแล้ว แต่สุดท้ายก็สู้แรงนั้นไม่ไหว และทันทีที่แยกเรียวขาออก เขาก็เลียจากแผ่นอกขึ้นมาที่ยอดอกของผมเป็นทางยาว

“ถ้าฉันเป็นบ้าจริง ๆ คงจะใช้มีดกะชวกทุกส่วนของนาย ยกเว้นแค่ดวงตาเอาไว้ส่องกระจกแล้วละ”

“คุณคิดว่าตัวเองจะอยู่ครบสามสิบสองหรือยังไง ผมก็เอามัดแทงคุณได้เหมือนกัน...อีก! อ่า”

ปลายเล็บของเขาครูดผ่านส่วนปลายแกนกายของผมจนความรู้สึกเสียวซ่าแล่นพล่านไปทั่วทั้งตัวพร้อมกับลมหายใจหอบถี่ เขาตั้งหน้าตั้งตาใช้มือชักกรูดแกนกายพร้อมกับก้มมองใบหน้าผมเขม็ง

“นายรู้ไหมว่าทำไมฉันถึงชอบเสียงครางของนาย เพราะว่านายจะต่อปากต่อคำอะไรกับฉันไม่ได้และทำได้แค่รับสัมผัสจากมือของฉันเท่านั้น แล้วนายก็จะซื้อตรงขึ้นมายังไงล่ะ”

ผมอยากปฏิเสธออกไปแต่ก็ทำไม่ได้ ทั้งยังไม่สามารถควบคุมตัวเองให้หยุดความสุขสมจากการหลังที่ทะลักออกมาในชั่วพริบตาได้ ในที่สุดผมก็ตัวสั่นสะท้านแล้วปลดปล่อยใส่ข้อมือของเขาที่กำลังจ้องมองอยู่ “แฮกๆ...” ความรู้สึกเคลิบเคลิ้มนั้นจู่ดั่งร่างกายให้อ่อนยวบอยู่บนเตียง ผมอยากนอนไปทั้งอย่างนั้น แต่ก็ได้ยินคำสั่งดังขึ้นมา

“ยกสะโพกขึ้น”

หา? ทำไม...ทันทีที่เหลือบดวงตาอันเหม่อลอยขึ้นมอง ก็เห็นว่ากางเกงที่เกี่ยวอยู่ตรงสะโพกถูกถอดพรวดออกไป เขาดึงกางเกงอย่างแรงจนครูดและทิ้งรอยแดงยาวไว้บนต้นขา

“ฉันเคยบอกว่ายังไง บอกว่าไม่จำเป็นต้องสวมกางเกงไง เพราะไม่ว่ายังไงนายก็ต้องอ้าขาแล้วโอบรัดไอนั้นของฉันเข้าไปก่อนถึงจะออกไปจากที่นี่ได้”

ระหว่างที่พูดเขาก็แทรกตัวเข้ามาตรงกลางหว่างขาแล้วดึงข้อเท้าของผมผมพยายามหยดล้าตัวขึ้นมา แต่ก็ต้องทรุดลงไปอีกครั้งเพราะแรงของหมอนั่นที่บิดเบียดส่วนล่างเข้ามาแนบชิดหว่างขาซึ่งถูกแรงแกร่งแยกออก ไม่จำเป็นต้องยกศีรษะขึ้นไปมองก็รู้ว่าแท่งเอ็นอุ่นร้อนที่สัมผัสกับช่องทางด้านหลังนั้นแข็งขึ้นเพียงใด...เขาจะทำอีกรอบงั้นเหรอ

“คุณรู้ตัวไหมว่าคุณเหมือนกับหมาติดลัดเลย”

ผมพยายามซ่อนความรู้สึกด้วยการแสดงความหงุดหงิดออกมา แต่ลึกๆ แล้วกลับมีความกลัวนอนกันอยู่ โชคดีที่อีกฝ่ายกำลังตั้งหน้าตั้งตา

จับแก่นกายของตัวเองแล้วเอาส่วนหัวที่ลื่นๆ มาถูไถกับช่องทางด้านหลังของผม
“ต่ำได้แค่นี้เองหรอ”

เสียงหายใจดังเคล้ากับเสียงหัวเราะออกมาเป็นเสียงที่ทั้งห่มต่ำและ
หนักหน่วง ผมเปลือยคลุ้มตามเสียงนั้นไปชั่วอึดใจหนึ่ง เขาหลุบตามอง
แก่นกายของตัวเองและจ้องตรงจุดที่เตรียมจะยัดมันเข้าไป ลมหายใจของเขา
ถึรื้นขึ้นพร้อมกับแผ่นอกที่กระเพื่อมขึ้นลงอย่างแรง ผมประหม่าเรื่องขนาด
ที่จะใส่เข้ามา แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่อาจละสายตาไปจากเขาได้

ในที่สุดส่วนหัวที่วนเวียนอยู่บริเวณก้นบั้นเอวก็ถูกดันเข้ามา
จนผมร้องครางราวกับสบถ แต่ก็ยังหลุบตาไปมองหน้าเขา ส่วนเขาก็เลื้อยบตา
ขึ้นมาสบกับผม ความพึงพอใจฉายชัดในดวงตาราวกับอารมณ์ดีไม่น้อย
ที่เห็นว่าผมกำลังมองเขาอยู่

“พ่อนคลายหน่อย ตอนนี้นายน่าจะรู้จักของของฉันดีแล้วไม่ใช่หรอ”

หมอนั้นสอดใส่เข้ามาเกินครึ่งอย่างไม่ลังเล ต่างจากน้ำเสียงที่อ่อนโยน
แม่งเอ๊ย ไ้อ้บ้า นี่ ผมรู้สึกหายใจไม่ออกจึงบิดตัวไปมาพร้อมกับหายใจ
ทางปากเพื่อชมความเจ็บปวดเอาไว้ เขาหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเห็นท่าทาง
เจ็บปวดของผม

“นายยังไม่รู้เกี่ยวกับตัวฉันอีกหลายอย่างเลยนะ อ่า แต่ว่ามีอย่างหนึ่ง
ที่นายรู้แน่ๆ”

“อีก อะไรเล่า...เอื้อก!”

หมอนั้นดันส่วนที่เหลือเข้ามาทั้งหมดอย่างไร้ความปราณี แม้ว่าช่องทาง
ด้านหลังที่ยังเกร็งแน่นจะค่อนข้างคับแคบ แต่เขาก็ยังถอนออกไปเบาๆ
ก่อนกระแทกเข้ามาสุดลำแบบไม่โอนอ่อนผ่อนปรนใดๆ ทั้งสิ้น ทำให้ข้างใน
ตัวผมคับแน่นไปด้วยของของเขาโดยไม่มีการห่วยไยกันเลยสักนิด มันทั้ง
น่าขันและไม่น่าเชื่อว่านี่เป็นเหตุผลที่ผมไม่สามารถผลักเขาออกไปได้แม้ว่า
ช่องทางจะฉีกขาดและมีเลือดออก เพราะเขาจะเป็นคนที่เต็มเต็มข้างในตัวผม
ด้วยรอยยิ้ม และเป็นคนที่จะมอบความเจ็บปวดรวมถึงความทุกข์ทรมานให้ผม
ไปพร้อมๆ กัน

“ร้องออกมาสิ”

มือของเขาขยำเรือนผมของผมให้เงยหน้าขึ้นมอง พอลืมตาที่ปิดสนิทด้วยความเจ็บปวดก็เห็นใบหน้าที่น่าโมโหมาจ่อตรงหน้าตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ระหว่างนั้นเขาก็เริ่มขยิบสะโพกอย่างเชื่องช้าแต่ไม่หยุดพัก พร้อมกับเอามือดันต้นขาด้านในของผมออก ทันใดนั้นก็ถอนแกนกายออกไปอีกครั้งก่อนกระแทกเข้ามาจนสุดลำ

“อ๊ะ!”

ผมร้องครางก่อนจะเกี่ยวขาที่ลอยคว้างกลางอากาศรอบเอวของเขาเพื่อประคองร่างกายที่ถูกดันขึ้นไป ทั้งยังรู้สึกได้ว่าริมฝีปากของเขาที่แนบชิดกันอยู่ตวัดโค้งขึ้น แล้วเขาก็พิมพ์ออกมาจนลมหายใจที่ทั้งร้อนทั้งชื้นกระเจายไปทั่วปากของผม

“นั่นแหละ เสียงเพราะดีนี่”

“แม่งเอ๊ย ถ้าจะทำก็ แหก อีก็...รีบทำเข้าลิ อ้า!”

ริมฝีปากของเขาประกบลงบนริมฝีปากที่เผยออก ก่อนเรียวลิ้นจะรुक้าเข้ามา ผมกอดเกี่ยวแล้วจิกเล็บลงบนแผ่นหลังของเขาที่เร่งความเร็วในการกระแทกเข้ามาจนเกิดเสียงหยาบโลนตามที่พูด ความเจ็บปวดและความรู้สึกสุขสมเริ่มตีวนอยู่ตรงท้องน้อย เมื่อผมหายใจปนกับเสียงครวญครางแทนที่จะร้องด้วยความเจ็บปวด เขาก็จูบผมอย่างดูดดื่มก่อนจะผละริมฝีปากออกไปแล้วเอ๋อปาก

“บอกฉันมา อ่า ว่านายรู้สึกยังไง”

เขาถามพร้อมกับหอบหายใจผ่านริมฝีปากราวกับวิ่งมาเหนื่อยๆ แต่ผมไม่ได้ตอบออกไปในทันที สิ่งเดียวที่ออกจากปากมีเพียงเสียงครางที่สอดประสานกับเสียงสอดใส่ดังเฉอะแฉะที่ส่วนล่างเท่านั้น

“อ่า...อีก็...อ้าาา!”

“ทุกครั้งที่ฉันกระแทกใส่ร่างกายนาย อ่า มันก็ไหลเยิ้มเลยไม่ใช่เหรอ เป็นยังไงบ้าง ทิม?”

เป็นยังไงนะเหรอ ร่างกายผมโยกคลอนและแรงปลุกเร้าที่ช่องทางด้านหลังก็คับแน่นอยู่เต็มท้องน้อย ผมคิดอะไรไม่ออกนอกจากความรู้สึกสุขสมตอนใกล้หลังที่พุ่งทะยานขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนแทบจะระเบิดทั้งที่ยัง

ไม่ได้สัมผัสแก่นกายของตัวเองด้วยซ้ำ เพราะการที่เขาตอกอัดแก่นกาย และสอดใส่เข้ามาโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ผมจึงไม่รู้สึกว่าจำเป็นจะต้องพูด คำโกหกออกไป

“แม่งเอ๊ย อีก...อ๊ะ อ่า...ผมรู้สึกดี...อีก”

ทั้งที่เขาจะได้ยินคำตอบที่ต้องการ ทว่ากลับไม่ได้ยินเสียงหัวเราะ แต่อย่างใด พอเหลือบตาขึ้นเว็บหนึ่งก็เห็นใบหน้าไร้อารมณ์ที่ไร้รอยยิ้ม กำลังก้มมองอยู่ แต่มันดูเหมือนใบหน้าที่แท้จริงของเขา การกระทำดิบเถื่อน ที่สะโพรารวกับสัตว์ป่าและนัยน์ตาสีดำที่ฉายภาพของผมนคนเดียวนั้น เหมาะกับตัวตนของเขาเป็นอย่างมาก

ผมจ้องมองเขาจนกระทั่งถึงวินาทีสุดท้ายก่อนที่จะหล่นออกมาแล้ว หลับตาลงครู่หนึ่ง มวลน้ำรักรสีขาวพุ่งออกมาจากแก่นกาย เป็นจังหวะเดียวกับที่ท้องน้อยกระตุกเกร็งและกล้ามเนื้อข้างหลังหดแน่น เหมือนนักรบมาน ช่องทางด้านหลังของผมต่ออีกได้ไม่นานนักก็ปลดปล่อยออกมาในท่ายืน พร้อมกับท่อนล่างที่กำลังแนบชิดกันกระตุกสั่นอยู่สองสามครั้ง

เขาถอนตัวออกไปช้าๆ ทำให้หยาดน้ำสีขาวพุ่งที่หลังไวกังในไหลเยิ้ม ออกมา ความรู้สึกนั้นแจ่มชัดมากจนผมขนลุก ผมหลับตาลงทั้งอย่างนั้น ขณะที่รู้สึกได้ว่าสัญญาณที่บ่งบอกว่าพฤติกรรมเยี่ยงสัตว์ของเขาได้จบลงแล้ว และรู้สึกเหนื่อยเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันได้พักผ่อนเหมือนนั้นก็จับตัวผมพลิกทันที ที่เพิ่งถอนแก่นกายออกไป ผมหันกลับไปมองเขาด้วยความตกใจ

“หะ...ทำอะไรของคุณนะ จะทำต่ออีกหรือ”

เขาเอียงศีรษะพร้อมกับยิ้มให้ด้วยรอยยิ้มเฮงซวย

“ไหนนายบอกว่ารู้สึกดีไง”

หนึ่งในความเคยชินตอนทำงานเป็นพนักงานส่งของคือรับสายเรียกเข้าทุกสาย และเช็คข้อความเท่าที่ทำได้ หลังจากไต่ประสาทออกไปได้สักพักผมก็นอนแผ่ อยู่บนเตียงด้วยความรู้สึกเหมือนจะตาย แล้วจู่ๆ ในหัวก็พลันนึกถึงโทรศัพท์

ขึ้นมา โทรศัพท์อยู่ที่ไหนนะ ทันทีที่ลุกขึ้นมาได้เท่านั้น ความเจ็บปวดก็พุ่งทะยานขึ้นมาตั้งแต่กระดูกกันจนกระทั่งช่วงเอวจะต้องสับถอออกมาโดยอัตโนมัติ ผมกัดฟันลุกขึ้นมาสวมชุดคลุมแสงขาวแล้วเดินออกมาจากห้อง

ห้องพักของโรงแรมนี้น่าจะมีขนาดใหญ่พอๆ กับบ้านหลังหนึ่ง เมื่อเดินผ่านโถงทางเดินก็มีห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นตรงหน้า ผมเห็นว่าโทรศัพท์มือถือของตัวเองตกอยู่บนพื้นตรงนั้น แม้จะสงสัยว่ามาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง แต่ก็พอจะจำได้เลือนราง รู้แค่ที่ที่เข้ามาในห้องไอ้ประสาทก็รวบตัวผมไปจูบ...เท่านั้นแหละ ผมรีบลบความคิดออกไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาแล้วเช็กโทรศัพท์ตามความเคยชิน แต่โทรศัพท์ปิดเครื่องอยู่ เลยสงสัยว่าทำไมถึงปิดเครื่องกันนะ หลังจากที่เปิดเครื่องแล้วก็มีรายการแจ้งเตือนดังขึ้นมามากมาย

“ทำไมแจ้งเตือนเยอะขนาดนี้”

มีข้อความเสียงที่ปกติไม่ค่อยมีเข้ามาฝากไว้ประมาณสองสามข้อความ ผมพยายามทวนความทรงจำว่าต้องเปิดฟังข้อความเสียงอย่างไรก่อนจะกดรหัสผ่าน แล้วก็ได้ยินข้อความแรกทันที

“สวัสดีครับ คุณสองร้อยวอน”

แค่ได้ยินชื่อก็อยากจะปิดหนีทันที แต่เพราะผมเคยมีเรื่องติดค้างกับผู้จัดการคลับเลยฟังเขาพูดต่อพร้อมกับทำหน้านิ่งๆ ควบคุมตัวไปด้วย

“ผมผู้จัดการคลับเขวงกตของอลิชนะครับ คุณสบายดีไหมครับ”

ผมคิดว่ามันเป็นคำทักทายที่ไร้สาระมาก ๆ ทันใดนั้นก็เลยรีบรบกวนแทรกมาแสดงความคิดเห็นแบบเดียวกับที่ผมกำลังคิดอยู่

“เฮ้ย อย่าพูดจาไร้สาระแล้วถามเรื่องเจ็ยเร็ว ๆ เข้า”

คนที่พูดแทรกมาคือเจ้าแก๊งของอลิซ เสียงเขาดังกว่าผู้จัดการคลับที่ปากเนบอยู่กับโทรศัพท์เสียอีก

“เจ้าแก๊ง ผมขึ้นชื่อว่าเป็นผู้จัดการคลับเขวงกตของอลิซ จะให้ทำเรื่องไร้มารยาทอย่างการพูดเข้าประเด็นตรง ๆ โดยไม่ทักทายก่อนไม่ได้หรอกครับ”

“อ่าฮะ มันก็นะ...เอ๋? แต่เมื่อวานพอโทร.มาหาฉันนึบ นายก็เข้าเรื่อง

ป๊อบโดยไม่ทันหักทลายกันเลยไม่ใช่หรอ บอกว่าประธานฮวังมาถึงแล้ว ให้รีบ ๆ วิ่งมาซะนะ”

“ผมบอกว่าได้โปรดรีบวิ่งมาเร็วเข้าต่างหากล่ะครับ”

“เอ่อ ก็ใช้อยู่หรอ...ฮึ? เฮ้ย”

หลังจากคำว่า ‘เฮ้ย’ ดังออกมา ข้อความเสียงก็ถูกตัดไปทั้งอย่างนั้น ผมฟังข้อความถัดไปด้วยความรู้สึกนึ่งอึ้ง

“สวัสดีครับ คุณสองร็อยวอน ผมผู้จัดการคลับเขาวงกตของอลิชนะครับ”

วินาทีที่ได้ยินเสียงนั้นผมนึกว่าตัวเองจะได้ฟังข้อความเสียงเดิมซ้ำอีกครั้ง แต่ก็ได้ยินเสียงแทรกขึ้นมาก่อน

“นี่ บอกให้รีบ ๆ ถามเรื่องเจย์โง่ เจย์ของฉันปิดทั้งโทรศัพท์แล้ว ก็ติดต่อไม่ได้ด้วย แล้วเจ้าสองร็อยวอนจะอยู่อย่างสงบสุขเป็นทองไม่รู้ร้อนได้ยังไงกัน”

นี่ฝากข้อความเสียงแบบนี้ไว้ในเครื่องผมแค่เพราะไอ้ประสาทปิดเครื่องแค่นั้นแหละ แต่ที่พวกเขาพูดมาก็มีความจริงอยู่บ้าง คือตอนนั้นผมไม่ได้อยู่อย่างสงบสุขเลย แม่แอมเฮีย ระเบิดไปหมดทั้งตัวเลยเนี่ย ถ้าแก่ของอลิซพูดออกมาอย่างไม่ลังเล ต่างจากผมที่ข่มความเจ็บปวดเอาไว้ในใจ

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเจย์จะวิ่งพรตออกไปในเวลาที่น่าจะต้องทำงานจนหัวหมุนอยู่ที่บริษัท แถมยังไม่รับโทรศัพท์อีกต่างหาก เจย์ของฉันไม่ใช่คนไร้ความรับผิดชอบแบบนี้หรอกนะ! ต่อให้รีบไปเข้าห้องน้ำเพราะท้องร่วงหรือท้องผูกก็ไม่มีทางขาดการติดต่อไปนานแบบนี้...เฮือก หรือว่าเขาจะล้มตอนที่ไปทำธุระหรือเปล่า!”

ผู้จัดการคลับตอบโต้เถ่าแก่ที่กำลังวิตกอย่างว่องไว

“คงไม่ใช่แบบนี้หรอกครับ ถ้าแก่ เวลาทำธุระนะยิ่งจำเป็นต้องใช้มือถือที่สุดเลย ไม่มีทางวางทิ้งไว้หรอกครับ”

“โอโฮ ผู้จัดการคลับ ทักษะในการสืบสวนเพิ่มขึ้นแล้วนะ...”

“ผมเผ้าสังเกตความสามารถในการวิเคราะห์ที่เหงาใจดำของถ้าแก่แล้ว เรียนรู้มาทั้งหมดเลยครับ”

“ก็ใช่ ฉันนะแทงใจดำ¹ เก่งพอตัวเลยแหละ แถมยังเอาเข็มบ่ง² เก่งด้วยนะ”

ข้อความเสียงที่สองจบลงด้วยเรื่องราวที่ไร้แก่นสารแบบนี้ ผมรวบรวมความอดทนเอือกสุดท้ายเพื่อกดฟังข้อความเสียงที่สามเพื่อเอาไว้

“สวัสดีครับ คุณสองร้อยยอน ผมผู้จัดการคลับเซาวงกตของอลิสนะครับ”

พอถึงจุดนี้ผมก็รู้สึกที่ตัวเองโดนทรมานประสาทเข้าแล้ว

“อ่า ช่างมันเถอะ ถามเข้าประเด็นก่อนเลย บอกว่าถ้ารู้ว่าเจย์อยู่ที่ไหนแล้วช่วยติดต่อมาที คนที่บริษัทบอกว่าจู่ๆ เขาก็รีบร้อนออกไปเลย น่าจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่ๆ”

ไม่ใช่แบบนั้นเลยสักนิด ว่าแต่ถ้าแก็บบอกว่าไอ้ประสาทวิ่งพรวดออกมาจากบริษัทตื้อๆ เลยอย่างนั้นหรอ ผมไม่อยากจะเชื่อเลย ก่อนที่จะได้ยินเสียงของคนที่ไม่อยากจะเชื่อพอๆ กับผม

“เจย์ของฉันนะวันๆ ทำแต่งงานตัวเป็นเกลียว ไม่เคยคบใคร แล้วก็ใส่ชื่อตั้งขนาดไหน เขาไม่มีทางโดดงานแล้วไปเที่ยวเล่นกับแฟนได้หรอกระ!”

แม้จะเป็นข้อความเสียง แต่ผมก็สะดุ้งโหยงโดยไม่รู้ตัว ผู้จัดการคลับเห็นด้วยจึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงหนักแน่นทันที

“แน่นอนอยู่แล้วครับ แฟน? โดดงาน? คำพวกนี้ไม่เคยอยู่ในพจนานุกรมของท่าน ผอ.ยุนเลยครับ”

ตอนนี้ผมไม่ได้หงุดหงิด แต่รู้สึกละอายใจจนทนฟังต่อไปอีกไม่ได้แล้ว และเสียงกระซอกซอกฮากของแก็บที่ตะโกนดังแทรกมาก็ฟังดูไม่น่าขำเลยสักนิด

“ถ้าฉันเขาก็ล้มในห้องน้ำจริง ๆ หรือยังงั้นะ หืม?”

¹ เป็นการเล่นคำระหว่างแทงใจดำ (핵심 을 찌 르 다) กับเอาเข็มบ่ง (손을 따 다) ที่มีรากศัพท์หมายถึง ทิ่มแทง หรือจี้เหมือนกัน เพื่อบอกเป็นนัยๆ ว่าแก็บมีทักษะในการสอบสวนที่จัดคนเก่ง

² หนึ่งในวิธีการรักษาแบบภูมิปัญญาชาวบ้านที่ใช้เข็มแทงลงบนนิ้วเบาๆ ให้เลือดไหลซึมๆ เพื่อรักษาอาการของโรคต่างๆ เช่น ท้องอืดท้องเฟ้อและอาหารไม่ย่อย

หลังจากนั้นผมไม่จำเป็นต้องกดปุ่มหยุดเลย เพราะจู่ๆ ก็ถูกแย่งโทรศัพท์ไปกะทันหัน เมื่อเหลือบตาขึ้นด้วยความตกใจก็เห็นไอ้ประสาธกำลังก้มมองด้วยสายตาเย็นเยือกอยู่

“กำลังคุยกับใครเธอ”

ทำไมถึงถามอะไรน่ากลัวแบบนั้นล่ะ ผมกำลังอึ้งเลยตอบกลับไปงงๆ

“ก็มีข้อความเสียงเข้ามาเลยฟังดูเฉยๆ แล้วผมจะคุยโทรศัพท์ไม่ได้เลยหรือไง”

“ไม่ได้”

หมอนั้นตอบกลับมาอย่างไรร่างอายจนผมผงะแล้วกวาดตามองไปรอบๆ

“ทำไมล่ะ โรงแรมนี้เขาไม่ให้คุยโทรศัพท์ในห้องเหรอ”

หมอนั้นจ้องผมนิ่งๆ ก่อนจะเปิดปากพูดอีกครั้ง

“อืม”

“...”

“ลุกขึ้นมาได้แล้ว ฉันตั้งใจจะมาเรียกนายพอดิ อาหารพร้อมแล้ว”

“นี่ คุณพูดเป็นเล่นนะ...ไม่สิ โกหกกันละสิ”

ผมถามเสียงเข้มขณะที่เขาคว้าแขนให้ผมลุกขึ้น แต่เขากลับจูงผมไปยังห้องอาหารที่เชื่อมต่อกับห้องนั่งเล่นแล้วพูดเรื่องอื่นขึ้นมาแทน

“อาหารแบบเกาหลีนะ นายโอเคใช่ไหม”

“เดี๋ยวนะ นี่คุณกำลังโกหกอยู่ใช่ไหมเนี่ย ไหนบอกว่าไม่ชอบพูดเล่นไปหา”

ผมถามด้วยความโกรธ แต่เขากลับแค่ลากผมเดินต่อไปเท่านั้น สิ่งที่ทำให้ผมหัวร้อนคือสีหน้าของเขาที่ดูเหมือนกับคนกำลังกลั่นหัวเราะอยู่ ปกติก็เห็นหัวเราะแก่นักหนา แต่ทำไมตอนนี้ถึงได้กลั่นเอาไว้อะล่ะ ผมทำท่าจะพูดอะไรออกไปสักคำ แต่พอเข้ามาในห้องอาหารก็พูดไม่ออกไปเลย

นี่มันอาหารสำหรับกี่คนกันเนี่ย ผมยืนตัวแข็งที่มองอาหารที่จัดวางบนโต๊ะขนาดกลางที่สามารถนั่งได้ประมาณเจ็ดถึงแปดคน และไม่อาจละสายตาไปจากอาหารได้เลยในขณะที่เขาบอกให้นั่งลง ปริมาณขนาดนี้

สิบคนกินก็น่าจะยังเหลือเลยนะ ค่าอาหารทั้งหมดเท่าไรเนี่ย จะว่าไปแล้ว
ห้องนี้ก็ดูหรูหรามากๆ ด้วย เห็นมีเบ่งห้องตั้งหลายห้อง

ผมมองไปรอบๆ ก่อนจะหยิบช้อนกับตะเกียบขึ้นมา พอได้กลิ่นอาหาร
แล้วความหิวก็มาเยือนทันที เครื่องเคียงมีหลายอย่าง แต่ผมดักข้าวเข้าปาก
ก่อน อาจเพราะปกติเวลาเหนื่อยๆ ผมมักจะกินข้าว เลยรู้สึกเหมือนได้
กลิ่นหอมจากข้าวสวยก่อนอย่างอื่น หลังจากนั้นก็กินเนื้อบดอย่าง อาหาร
ชุบแป้งทอด แล้วก็ปลาเคียวซอส แน่นอนว่าผมไม่ใช่คนเลือกกินจึงกินยั่วผัก
เข้าไปด้วย หลังจากกินอยู่พักใหญ่ถึงได้รู้สึกตัวว่าเขายังไม่ได้แตะอาหารเลย
ข้าวยังเอาแต่มองผมนิ่งๆ

“มีอะไรเหรอ”

“แค่รู้สึกว่าคุณนายเจริญอาหารดิเนะ”

“เพราะหิวเฉยๆ หรือ”

ก็คุณเอาแต่รูกไม่หยุดจนผมหิวมากเลยนี่ ผมบ่นอุบอปปในใจขณะ
ขยับช้อนกินข้าว แล้วก็ได้ยินคำถามจากเขา

“เพราะเรื่องแค่นั้นเองเหรอ”

เมื่อมองเขาเป็นเชิงถามว่า “หมายความว่ายังไงกันนะ” เขาก็วางช้อนตอก
สองข้างลงกับโต๊ะแล้วโน้มตัวมาทางผม

“นายปฏิเสธทุกสิ่งที่ทำให้นายสุขสบายนี่นา ไม่ว่าจะเป็นความสุขสำราญ
ความเกียจคร้าน หรือว่าความฟุ้งเฟ้อ ก็เห็นนายอดรันทนไม่ไหวไปซะหมด
ฉันเลยตั้งใจเลือกห้องที่ดีที่สุดยังไงล่ะ”

‘ตั้งใจ’ ผมไม่ใช่คนโง่ที่จะไม่รู้จักความหมายของคำนี้ เขาจะบอกว่า
‘ตั้งใจ’ เลือกห้องดีๆ เพื่อกลั่นแกล้งผมอย่างนั้นสินะ แต่เพราะยังมีอาหาร
อยู่ในปากจึงก่นด่าเขาผ่านทางสายตาแทน แล้วหมอนั้นก็สบตาผมด้วยดวงตา
ที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“ว่าแต่...เหตุผลที่นายไม่อดัดใจคืออะไรเหรอ”

ผมเคี้ยวข้าวขณะมองเขา ก่อนจะเบนสายตาไปทางอื่นแล้วก็กินข้าวต่อ
โดยไม่พูดอะไรอีก เพราะผมไม่มีคำตอบที่จะตอบเขา นั้นสินะ ทำไมถึง
ไม่อดัดใจ ผมเป็นคนที่ไม่คู่ควรที่จะอยู่สุขสบายในสถานที่แบบนี้แท้ๆ แต่

ถึงอย่างนั้นก็น่าแปลกที่ไม่รู้สึกกระสับกระส่ายกับสภาพที่เป็นอยู่ในตอนนี้เลย

เมื่อก่อนถ้าได้นอนอยู่บนเตียงในวันหยุดที่มีปีละครั้งถึงสองครั้ง ผมจะรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนบาปจนอดอันตันใจไปหมด ทั้งที่ก็อยู่ท่ามกลางอากาศที่แห้ง แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออกราวกับจมอยู่ในน้ำ เวลาที่รู้สึกหวาดผวากำลังตะเกียกตะกายแล้วยิ่งจมดิ่งลงไปในทะเลลึกราวกับคนกำลังจะจมน้ำตาย ผมก็มักจะวิ่งออกไปบนถนน

ถึงแม้จะยืนอยู่ท่ามกลางผู้คน ทว่าผมก็ยังไม่วางชุดขึ้นมาจากทะเลลึกได้อยู่ดี แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ได้หวาดกลัวความรู้สึกนี้ เพราะมันคือบทลงโทษที่คนซึ่งเกียจอย่างผมสมควรจะได้รับ และกลับรู้สึกว่าการเจ็บปวดเป็นคำตอบแทนของการหยุดพักที่ผมได้ใช้เวลาในวันหยุดไปกับการนอนขดตัวอยู่บนเตียง

เพราะอย่างนั้นผมจึงต้องจ่ายคำตอบแทนในการที่ตัวเองปล่อยใจให้ดื่มด่ำไปกับสถานที่ดี ๆ และหัวใจที่เต้นตึกตักจนต้องข่มมันเอาไว้ในตอนนั้น แต่ทำไมกัน...อ่า แบบนี้เองเหรออ เหตุผลที่ผมไม่รู้สึกกระสับกระส่ายเป็นเพราะรู้อยู่แล้วอย่างนั้นเหรออ เพราะการแก้แค้นของผมใกล้จะจบลงไปแล้วใช่ไหมแล้ว ถ้าฉันผมก็ต้องจมลงไปใต้ทะเลลึกจริงๆ แล้ว

“ฉันอ่านความคิดของนายไม่ออกหรอก แต่ทำไมถึงได้หัวเสียแบบนี้ล่ะ”

ผมได้สติจากภวังค์เพราะน้ำเสียงที่เย็นเยือกของเขา พอรู้ตัวที่กำลังนั่งเหม่อลอยโดยที่มือยังถือช้อนค้างไว้ ก็กลับมาเคลื่อนไหวราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“สังหรณ์ใจได้ไร้สาระซะมดเลย คุณนี่ไม่ได้เป็นญาติกับเจ้าแก๊งของอลิสแค่ชื่อจริง ๆ”

“หา? ว่าไงนะ”

หมอนั้นถามกลับอย่างตกตะลึง ใบหน้าของเขาฉายชัดว่ากำลังอารมณ์เสียแบบที่นาน ๆ จะได้เห็นสักครั้ง แต่ผมกลับมองเป็นเรื่องบันเทิงมากกว่า

“ก็คุณสองคนเป็นญาติกันไม่ใช่เหรออ”

ผมถามเชิงหยอกล้อ แต่กรามของเขากระตุกราวกับกำลังกัดฟันแน่น

ว้าว เพราะการล้อเล่นมันสนุกแบบนี้ไง ทุกคนถึงได้ชอบทำให้เด็กร้องไห้กัน แต่แน่นอนว่านอกจากไอ้ประสาทที่อยู่ตรงหน้าผมจะไม่ร้องไห้แล้ว เขายังเบ้าปากและวกกลับไปหัวข้อเดิมก่อนหน้านี้

“ตอบมาสิว่าทำไมนายถึงไม่รู้สึกลึอียด”

“เรื่องแบบนั้นมันมีเหตุผลที่ไหนกันเล่า ผมกินเพราะหิว แล้วก็มาที่นี่เพราะมันนอนได้ สำหรับผมแล้วไม่ว่าโมเต็ลราคาไม่กี่หมื่นนอนหรือที่นี้มันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ”

“แค่นั้นเองเหรอ”

มีความสงสัยแฝงอยู่ในน้ำเสียงของเขา ผมพยักหน้าอย่างเฉยชา ก่อนจะพูดเสริม

“แล้วก็ยังมียู่อีกอย่าง ค่าโรงแรมนี้ผมจะชวยออกครึ่งหนึ่ง อะไรทำไมทำหน้าที่แบบนี้ล่ะ”

“หน้าที่ของฉันมันเป็นยังไง”

เป็นยังไงนะเหรอ ผมเห็นสายตาและรอยยิ้มที่ฉายผ่านใบหน้าของเขา ไปรูปหนึ่งได้อย่างชัดเจน

“ก็คุณหัวเราะเยาะผมอยู่นี่ไง คิดว่าผมจะไม่มีปัญญาจ่ายค่าโรงแรมหรือไงไม่ทราบ”

“นายเข้าใจผิดได้ไร้สาระซะหมดเลย นายนี่เจอกับเจ้าแกของอลิซบ่อยจนชักจะเหมือนเขายิ่งกว่าฉันที่เป็นญาติแล้วนะ”

อ่า ไอ้หมอนี่มันนอนจริงๆเลย ผมโดนเขาสุกกลับแบบหมดเดียวจอด เขายั่วผมพร้อมกับรอยยิ้มในดวงตาเหมือนกับตอนที่ผมล้อเลียนเขาไม่มีผิด

“ก็นายไปเจอเจ้าแกบ่อยๆไม่ใช่เหรอ”

น่าแปลกที่ผมรู้สึกหัวเสียยิ่งกว่าการถูกด่าตรงๆเสียอีก การไปเจอเจ้าแกของอลิซเป็นประจำไม่มีอะไรดีเลยจริงๆด้วย ผมกลักรลลินความรู้สึกพ่ายแพ้ลงไปก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆห้อง ว่าแต่ห้องนี้มันเท่าไรกันนะ คึนละล้านถึงสองล้านนอนได้ไหม ทันใดนั้นเขาก็เตือนผมราวกับอ่านความคิดของผมออก

“หยุดคิดเรื่องค่าโรงแรมแล้วกินข้าวให้หมดเถอะ”

“ผมอิ่มแล้ว แล้วก็ช่วยออกเงินหนึ่งล้านวอนด้วย เพราะงั้นวันหลังอย่ามาโอ้อวดเรื่องค่าโรงแรมก็แล้วกัน”

“...หนึ่งล้านวอน?”

“ทำไม นอนคืนเดียวมันไม่น่าจะเกินสองล้านวอนไม่ใช่เหรอ”

เขาคลื้มเฝือกยิ้มช้าๆ ก่อนจะมองผมราวกับกำลังมองหาอะไรที่น่ารักน่าชัง

“อ่า นั่นสินะ”

ผมรู้สึกกลางเคลงใจหนักขึ้นไปอีกเมื่อเขายอมรับ ที่ยัมแบบนั้นเพราะชอบที่ผมช่วยหารค่าโรงแรมครั้งหนึ่งหรือยังงั้นนะ ตอนนั้นเองผมก็ได้ยินเสียงดังกึกก่อนเขาจะผลักอาหารที่ยังไม่ได้แตะต้องมาตรงหน้าผม

“กินอีกสิ”

“ไม่เอา ผมอิ่มแล้ว”

“ยังงี้ก็ต้องกินเข้าไปอีก”

ผมจ้องเขาเมื่อได้ยินน้ำเสียงที่หนักแน่น

“ทำไมถึงบอกให้กินอยู่เรื่อยเลย ผมไม่ใช่สัตว์ที่ต้องขุนเพื่อรอวันถูกจับไปกินนะ”

แต่หมอนั่นชะงักไปครู่หนึ่ง หืม?

“อะไรของคุณนะ นี่คุณให้ผมกินข้าวเพราะคิดแบบนั้นจริง ๆ หรือ”

เขายิ้มอย่างหน้าไม่อายกับคำถามของผม

“ไม่หรอก ฉันจะขุนนายเหมือนหมูไปทำไมกันเล่า”

ผมยังเหลือความเคลือบแคลงใจอยู่นิด ๆ แต่ก็รู้สึกว่าเขาพูดถูกเหมือนกัน เขาไม่ได้จะจับผมกินสักหน่อย นี่ผมติดโรคหวาดระแวงที่ไร้สาระมาจากเจ้าแกหรือเปล่าเนี่ย

“แต่นายผมจะไปไหนอ่ะ”

ผมที่กำลังยกแก้วน้ำขึ้นมาจึงต้องกระแทกกลับไปดังเดิม

“ผมจะผอมหรือตัวแห้งจนหนังติดกระดูกแล้วมันไปเกี่ยวอะไรกับคุณด้วย เห็นคุณเคยมีนักไ้ม่หนาวาขนาดศพที่เน่าเปื่อยของคุณ คุณก็สามารถเอาได้ไม่ใช่หรือไง”

ผมประชดออกไปอย่างจริงจัง แต่แวตาทหมอนันกลับนยความชอบใจ
“นายจำคำที่ฉันพูดได้ด้วยหรอเนี่ย”

“ก็คุณดูเหมือนคนบ้ามากเลยจำได้ไง หะ...หัวเราะผมทำไมนะ”

ผมรู้สึกอึดอัดใจกับเสียงหัวเราะของเขาเลยเอนตัวไปข้างหลัง

“ฉันคิดว่าคงต้องทำตัวบ้า ๆ ต่อไปเพื่อให้นายจำได้ตลอดไป”

จำได้อย่างนั้นหรอ ทำไมเขาถึงได้พูดคำพวกนี้ซ้ำ ๆ รวกับว่ามัน
มีความสำคัญอะไรสักอย่าง เขาหวังให้ผมคิดถึงเขาและสงสัยเกี่ยวกับตัวเขา
เสมอ แล้วยังต้องการให้ผมจดจำเรื่องที่เกี่ยวกับเขาตลอดด้วย

“ทำไมไม่ยิ้มเลยละ นายกลัวที่จะเห็นว่าฉันบ้าคลั่งกับนายได้แค่นั้น
หรอ”

เมื่อเห็นสายตาทเียนเยือกลงรวกับไม่เคยอารมณ์ดีมาก่อน ผม
ก็คิดในใจว่าหมอนี้ไม่ใช่คนธรรมดาจริง ๆ ด้วย ขนบนท้ายทอยผมลุกซู่อีก
ตามเคยเมื่อนึกได้ว่าทำที่ที่เปลี่ยนไปนั้นอาจจะไม่ใช่ทั้งหมดที่ผมรู้ แต่คนเรารู้
หน้าไม่รู้จักกันหรอก แล้วผมก็ได้เห็นแค่ตอนที่หมอนั้นสวมหน้ากากรอยยิ้ม
เท่านั้นด้วย

“ผมแค่มไม่เข้าใจ”

ผมพิมพ์ไปเสียงเรียบก่อนที่เขาจะเอียงศีรษะรวกับคาดไม่ถึง

“เรื่องที่ฉันชอบนายนะหรอ”

เขาพูดคำว่าชอบเหมือนว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรแบบนั้นได้ยังไง
กันนะ เทียบกับไอ้ประสาทแล้ว ผมก็ไม่ใช่คนที่ร้ายางอายขนาดนั้น ผมสรุป
ได้ว่าตัวเองดีกว่าหมอนั้น ก่อนจะได้ยินน้ำเสียงสบาย ๆ ถามขึ้นมอีก

“หรือว่าเรื่องที่นายชอบฉัน”

ผมชะงักกีกก่อนจะเบนสายตาทนี้เพราะไม่อยากให้เขาเห็นปฏิกิริยา
ของตัวเอง ที่จริงแล้วเรื่องนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผมไม่เข้าใจเหมือนกัน
เลยพิมพ์ออกไปแบบไม่รู้ตัว

“ความรักมันไม่มีเหตุผลไม่ใช่หรอ”

ขนาดพูดออกไปเองยังคิดว่าพูดจาไร้สาระเลย ผมก่นด่าตัวเองอยู่ในใจ
ว่าแม่งเอ๊ย ความรักอะไรกันเล่า...

“ไม่เลย ทุกความรักย่อมมีเหตุผลของมัน”

ผมไม่ได้พูดจารู้สึกรอคอยคนเดียวแล้วเลยมองเขาอย่างแปลกใจ แล้วเขาก็ผลักจานผลไม้มาทางผม

“กินแอปเปิลสิ”

ผมหยิบแอปเปิลจากจานนั้นเข้าปากทันทีโดยไม่คิดอะไร แม้ว่าจะอึดแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกติดใจความเปรี้ยวเล็กน้อยที่กระจายไปทั่วโพรงปาก

“เหตุผลอะไร”

“ความรักนั้นเป็นความรู้สึกที่จะก่อเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรามีความผูกพันอันแน่นแฟ้นและการขาดอะไรบางอย่างในวัยเด็กไปโดยไม่รู้ตัว แล้วไปค้นพบมันจากฝ่ายตรงข้าม ไม่ได้อยู่ดี ๆ ก็หล่นลงมาจากฟ้าหรอกนะ”

ผมหยุดเคี้ยวแอปเปิลแล้วมองเขาด้วยแวตาทึบ

“อย่ามาพูดตลกนะ ผมไม่เคยเจอคนประสาทแบบคุณในวัยเด็กสักหน่อย”

“พรอยด์³ เคยพูดเอาไว้ล่ะ”

“ใครล่ะ เพื่อนคนอเมริกันเหรอ”

สีหน้าของเขานิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบกลับมามีแบบ

“เพื่อนชาวออสเตรียที่ฉลาดนะ”

อ้อ เขาอาศัยอยู่ในอเมริกาเลยมีเพื่อนจากประเทศอื่นด้วยสินะ นี่คงไม่ได้ถูกเพื่อนอเมริกันคนอื่น ๆ รุมบอยคอตหรือใช้ไหม ผมสลดความกังวลที่ไร้ประโยชน์ที่สุดในโลกทั้งไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหยิบแอปเปิลอีกครั้งลูบมวกัดเข้าปาก

“ถึงมันจะเป็นคำพูดของเพื่อนที่ฉลาดแค่ไหน แต่ก็ไม่ได้เป็นความจริงไปทั้งหมดหรอก ตอนเด็ก ๆ คุณเองก็ไม่มีทางเจอคนแบบผมเหมือนกัน”

“ไม่เคย แต่ว่านายเป็นคนเดียวที่มีความรู้สึกที่ฉันขาดไปในวัยเด็ก”

³ ซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ประสาทแพทย์ชาวออสเตรียและบิดาแห่งทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) ซึ่งเป็นพื้นฐานของวิธีการรักษาโรคทางจิตผ่านการพูดคุยระหว่างคนไข้กับจิตแพทย์

“ความรู้สึกอะไร”

“ความรู้สึกผิด”

คำนี้ถูกยกมาเป็นประเด็นบ่อยจนน่าจะรู้สึกเวียน แต่ผมกลับหายใจไม่ออกทุกครั้งที่ได้ยิน รอยยิ้มเขาเองก็เลือนหายไปอย่างสิ้นเชิงราวกับอารมณ์เสียทุกครั้งที่ได้ยิน และรู้ว่าคำนี้เป็นคำที่ส่งผลกับเขาเสมอ

“ถึงฉันจะหลุดหิดที่ไม่เข้าใจความรู้สึกผิดบาปของนายก็เถอะ แต่ในทางกลับกัน ฉันก็ยังรู้สึกว่ามันสูงส่ง เพราะเป็นความรู้สึกที่ฉันไม่เคยมีมาก่อน เพราะฉันอีกใจหนึ่งเลยอยากจะทำลายมันให้สิ้นซากไปเลย แต่ถ้าทำแบบนั้นนายคงจะแตกสลายเหมือนกับแก้วเลยสินะ ฉันไปคิดมาแล้ว ถ้าจะทำแบบนั้นฉันขอ...”

เขาหยุดพูดไปก่อนจะกลอกตามองอากาศราวกับครุ่นคิดอะไรอยู่พักหนึ่ง จนผมทนไม่ไหวเลยถามออกไป

“ขออะไร”

“ไว้คราวหลังจะบอกแล้วกัน เพราะฉันต้องเก็บไว้เป็นไฟตายใบสุดท้าย”

“เก็บไฟตายนั้นไว้เผชิญหน้ากับประธานคิมเถอะ...”

ผมกลืนคำพูดสุดท้ายลงไปก่อนที่ปากของตัวเองจะพาช่วย แต่ดูเหมือนว่าความกังวลจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของผม เขาถึงได้เหยียดยิ้มพร้อมกับลุกขึ้นจากเก้าอี้

“นายอยากทำอะไรหลังกินข้าวไหม”

“ผมอยากพักผ่อนหน่อย ตอนนี้เหนื่อยแล้ว”

“อืม ไปพักผ่อนด้วยกันหน่อยก็ไม่เลวแฮะ”

ผมคิดว่าเขาพยายามเปลี่ยนเรื่องเลยถามขึ้นมาอีกครั้ง

“คุณเก็บไฟตายเอาไว้จริง ๆ นะเหรอ”

“นายเองก็น่าจะมีเหมือนกันไม่ใช่เหรอ ไฟตายที่ซ่อนไว้รอวันโค่นล้มมยองชินนะ”

พูดอะไรของเขาเนะ ผมกะพริบตาปริบ ๆ อย่างงุนงง

“ไม่ ผมไม่มีเลยนะ ผมแบให้คุณหมดหน้าตักแล้ว ผมไม่ได้

มีพวกเยอะเหมือนคุณลักหน้อย เพราะแบบนี้ถึงได้พูดออกไปไงว่านี่มันเป็นโอกาสเดียวที่มี ดังนั้นเลยต้องทำให้สำเร็จให้ได้”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก เพราะนายจะทำสำเร็จแน่นอน”

แล้วคุณล่ะ คุณจะทำสำเร็จเหมือนกันไหม...แม้ว่าจะเสียหน้าแต่ผมก็อดเป็นห่วงเขาไม่ได้ ถึงผมจะไม่ได้พูดมันออกมา แต่ดูเหมือนว่าจะปกปิดความกังวลของตัวเองเอาไว้ไม่มีผิด

“มีห้องนอนอีกห้องหนึ่ง เพราะฉันไปนอนห้องนั้น...แม่งเอ๊ย ไหนนายบอกว่าเหนื่อยไง”

จู่ๆ เขาก็โผล่คำสับถอบออกมา แล้วเดินเข้ามาตรงหน้าก่อนจะคว่ำไหล่ผมหมับ

“ถ้างั้นก็อย่ามองฉันด้วยสายตาแบบนี้สิ”

“สายตาของผมมันเป็นยังไง...อู๊ป!”

คำพูดของผมถูกกลืนหายไปด้วยริมฝีปากของเขาที่ดึงตัวผมเข้าไปแล้วประกบปากลงมาอย่างแรง หลังจากจูบอย่างเร่าร้อนราวกับจะช่วงชิงลมหายใจไป เขาก็เงยหน้าขึ้นแล้วพึมพำห้วนๆ

“เป็นยังไงนะเธอ ก็สายตาที่อ่อนขอให้ฉันกอดไง”

ดิง เสียงแจ้งเตือนบอกว่าลิฟต์เคลื่อนตัวมาถึงที่หมายแล้ว ผมลืมตาที่ปิดสนิทระหว่างอยู่ในลิฟต์อย่างยากลำบาก แม้ว่ามันจะเป็นระยะทางสั้นๆ เพียงไม่กี่ชั้นเท่านั้น แต่ร่างกายของผมมันหนักอึ้งไปหมด ขนาดตอนทำงานใช้แรงงานที่แทบจะไม่ได้พักผ่อนยังไม่เคยปวดระบมไปทั้งตัวขนาดนี้แท้ๆ เพราะไอ้ประสาทเล่นไม่หยุดพักเลยจนถึงกลางดึก...เวรเอ๊ย

ผมก่นด่าเขาอยู่ในใจขณะเดินออกนอกลิฟต์ โรงแรมแห่งนี้มีจุดเช็กอินอยู่ที่ชั้นหนึ่ง แต่เมื่อวานไอ้ประสาทขึ้นมาที่นี่เพื่อรับคีย์การ์ดแยกต่างหากเท่าที่จำได้คือมีพนักงานคนหนึ่งอยู่ตรงโต๊ะประชาสัมพันธ์เล็กๆ ทันทีที่เห็นผม เขาก็ยิ้มฉะระก่แล้วทักทาย ผมเองก็ยิ้มทักทายกลับไปแล้วบอกจุดประสงค์

ที่มาที่นี้

“ผมอยากได้เสื้อครับ พอจะมีที่ไหนให้ซื้อเสื้อยืดได้บ้างไหมครับ”

จากนั้นผมก็กำลังจะบอกเขาว่าพักอยู่ที่ห้องไหน แต่เขายิ้มและชี้แจงราวกับรู้อยู่แล้ว

“รบกวนบอกเบอร์โทรศัพท์ที่ต้องการมาได้เลยครับ แล้วทางเราจะจัดหาให้คุณเอง”

“แค่เสื้อยืดสีดำก็พอ แล้วก็ขอตัวที่ราคาถูกๆ นะครับ เอาเป็นตัวที่ถูกที่สุดเลย”

“รับทราบครับ ผมจะส่งไปให้ที่ห้องสวีตที่คุณพักอยู่ภายในชั่วโมงครับ ไม่ทราบว่าต้องการอย่างอื่นเพิ่มเติมอีกไหมครับ”

ผมนึกสงสัยว่าตอนนี้ก็ล่วงเข้าตีสองกว่าแล้ว เขาจะไปหาเสื้อมาจากที่ไหนกัน แต่ก็คิดว่าเขาคงจะมีวิธีจึงส่ายหน้ากลับไป

“ไม่ครับ แค่นี้แหละครับ...”

“อ้าว? อีแหมมิน?”

จู่ๆ ผมก็ได้ยินชื่อของตัวเองจากทางด้านหลัง แม้จะไม่เห็นหน้า แต่สามารถรับรู้ได้ผ่านน้ำเสียงว่าเป็นใคร ชางุงอุเฮอร์ พอหันหน้าไปก็เห็นอีกฝ่ายยืนอยู่ด้วยสีหน้าตกตะลึงอย่างที่ไม่คาดไว้ไม่มีผิด

“ฮ่าๆ อะไรกันนะ อีแหมมินจริงๆ ด้วยนี่นา ทำไมนายมาอยู่ที่นี่ล่ะ”

นั่นคือคำถามที่ผมกำลังจะถามเขามากกว่า

“แล้วทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ เห็นผู้จัดการบอกว่าคุณลงไปต่างจังหวัดเพราะไปทำงานอาสาสมัครนี่”

ความหงุดหงิดกระเจิบไปทั่วใบหน้าของเขาเมื่อได้ยินคำพูดของผม

“เรื่องนั้นไปได้สวยดี นายไม่ต้องกังวลหรอกนะ”

“ถ้าไปได้สวยก็ไม่ต้องเที่ยวเข้าเที่ยวออกโรงแรมสิ ผู้จัดการต้องลำบากตรากตรำแค่ไหนในการตามล้างตามเช็ดเรื่องของคุณนะ”

พอผมพูดออกไปแบบขวานผ่าซาก เขาก็โพล่งคำพูดที่แข็งแกร่งกลับมา

“อ่า เชี่ยแหม่ง ฉันเองก็ลำบากเหมือนกันเหอะ แล้วผู้จัดการนั้นก็แค่บอกให้ฉันยิ้มแล้วพูดในสิ่งที่ต้องพูดเท่านั้นเอง ปกติเขาเป็นคนชอบบ่น

แบบนี้หรือ”

“เปล่า ไม่เลยสักนิด”

“...ตาลุงนั้นเล่นบนคันคนเดียวเลย”

เขาสบตอกมาสั้นๆ อีกครั้งด้วยความหงุดหงิด ผมควรขัดเขาลักหมัดดิใหม่เนี่ย

“ก็เพราะสมควรโดนบนเขาถึงได้บนไง ถ้าคุณรู้สึกไม่พอใจผู้จัดการ ก็บอกผมมา ผมยินดีที่จะเป็นคู่ต่อสู้ให้คุณเอง”

ทันใดนั้นสีหน้าจากงูก็เปลี่ยนไปอย่างน่าประหลาด เขามองผมราวกับทิ้งอะไรสักอย่าง

“ผู้จัดการนั้นก็ธรรมดาดี แต่นายปกป้องตาลุงนั้นไม่ห่างเลยนะ”

“ถ้ามีไอ้เวรที่หวดไม้กอล์ฟใส่อดีตผู้จัดการตัวเองอยู่ข้างๆ เป็นใคร ก็คงจะปกป้องไม่ห่างนั้นแหละ”

“แม่งเอ๊ย ระวังปากหน่อยเถอะ”

“คุณก็ระวังอย่าให้โดนนักข่าวจับได้ก็แล้วกัน”

เขาแค้นหัวเราะกับคำตอบของผมก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆ

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก ฉันมาถึงที่นี่อย่างราบรื่นดีโดยไม่ถูกจับได้เลยสักนิด แล้วที่นี่ก็คือลานจ์ของห้องสวีต เพราะงั้นไม่มีใครหันไหนตามมาได้หรอก พนักงานที่นี่นะเข้มงวดเรื่องรักษาความลับเป็นที่หนึ่งเลย ปากก็เลยหนักไปด้วย”

ผมไม่รู้ว่ลานจ์ของห้องสวีตคืออะไร แต่คิดว่าน่าจะมีการดูแลแยกต่างหากสำหรับคนที่พักในห้องราคาแพง มิน่าล่ะถึงได้มาเช็คอินที่นั่นที่จริงถ้าได้เงินไปเกินหนึ่งล้านออนต่อคืนก็ควรจะดูแลแบบนี้แหละ

“อ้อ ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

ผมชะงักไปกับคำถามของอีกฝ่าย ก่อนจะตอบออกไปง่ายๆ ราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร

“ที่คุณยังอยู่ได้เลย แล้วผมจะอยู่ที่นี้บ้างไม่ได้หรือไง”

หิ เขากระตุกยิ้มที่มุมปากอีกครั้งหนึ่ง

“ฉันนะมาที่นี่เพราะประธานกรรมการเรียกตัวมากะทันหัน มาแค่

แป็บเดียว ส่วนนายก็มีสปอนเซอร์จริง ๆ สินะ”

เขาเบิกตากว้างอย่างประหลาดใจขณะมองตรงมา ผมสบถอยู่ในใจว่า
เฮงซวยชะมัด พร้อมหันหลังกลับ

“เลิกสนใจผมแล้วไปหาประธานกรรมการของคุณเถอะ”

“ฉันมาถึงก่อนเลยยังพอมีเวลาอยู่ นายรอก่อนสิ ฉันมีเรื่องจะถาม
เกี่ยวกับ ผอ.ยุ่นนะ”

ผอ.ยุ่นเหวอ พอผมชะงักเขาก็ชี้ไปที่โซฟาตรงมุมสุดของลานจ์

“นั่งรอฉันไปรับคีย์การ์ดมาก่อน อย่าเพิ่งไปไหนชะละ เข้าใจไหม”

แม้จะไม่มีเหตุผลที่ต้องเชื่อฟังซาจุงอุเลยสักนิด แต่ผมก็ไม่คิด
จะไปไหนเพราะอยากรู้ว่าเขาจะถามอะไรเกี่ยวกับ ผอ.ยุ่น เลยนั่งซุกตัวอยู่
บนโซฟาแล้วหลับตาลงครู่หนึ่งด้วยความง่วง เรื่องร่างกายอ่อนเพลียยัง
ไม่สำคัญเท่ากับที่ตอนนี้คือกลางดึก ใต้ประสาทคงยังไม่ตื่นหรือใช้ไหม
หวังว่าจะยังนอนหลับต่อต่อไปนะ เพราะไม่อยากถูกเข้าใจผิดว่าแผ่นแนบ
หนีไปอีก ผมนั่งรออยู่แบบนั้นนานเท่าไรแล้วก็ไม่รู้

“นี่นาย...”

เมื่อได้ยินเสียงซาจุงอุใกล้ ๆ จึงลืมตาแล้วเงยหน้าขึ้น ตอนนั้นอีกฝ่าย
ก็กำลังจ้องผมอยู่พอดี

“มีอะไร”

“คุณนอนของนายเป็นผู้ชายใช่ไหม ผู้หญิงทั้งรอยขนาดนั้นไม่ได้หรอก
นะ”

รอยเหวอ อ่า ใต้ประสาทนี่แม่ง ผมดึงชุดคลุมที่ยุ่งเหยิงให้มาปิด
ตรงใต้คอ ระหว่างนั้นซาจุงอุก็ก้มตัวนั่งลงข้าง ๆ ด้วยแววตาอยากรู้อยากเห็น
เต็มแก่

“ฉันสงสัยชะมัดเลยว่าคุณนอนของนายเป็นใคร”

“คุณบอกว่าจะถามเกี่ยวกับ ผอ.ยุ่นก็ถามมาสิ”

ผมไม่อยากคุยเรื่องสัพเพเหระเลยตรงเข้าประเด็นทันที แต่เมื่อได้ยิน
ชื่อ ผอ.ยุ่น สีหน้าของหมอนั่นก็ดูเกรี้ยวกราดขึ้นมาในชั่วพริบตา

“อ่า ผอ.ยุ่น แม่งเอ๊ย ตอนนีไ้หมอนั่นเป็นยังไงบ้าง”

“...ตอนนี้? ก็คงหลับอยู่นะสิ”

ผมพูดด้วยน้ำเสียงขึงขังโดยไม่รู้ตัว โชคดีที่ซาจุงอุตีความคำพูดของผมไปในทางง่าย ๆ ก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงดัง

“ฮ่า ๆ เวลานี้ก็คงจะนอนเหงอยู่แล้วสิ นายนี้น่ารักดีนะ”

“หา?”

ผมทำท่าหงุดหงิดใส่ แต่หมอนั่นก็ยังไม่ยอมหุบยิ้มแล้วพูดต่อราวกับอธิบายให้เด็กฟัง

“ฉันไม่ได้ถามแบบนั้น ฉันถามว่าที่บริษัทเป็นยังไงบ้าง”

ถ้าอย่างนั้นก็ควรถามว่า “ช่วงนี้” สิ ทำไมถึงถามว่า “ตอนนี้” กันล่ะ ทำให้คนอื่นเขาตกใจเปล่า ๆ

“ได้ยีนว่ากำลังเข้าตาจนเพราะเรื่องดริมโปรดักชันนี่ แต่หมอนั่นยังเหมือนเดิมเลยใช่ไหม”

“ผมไม่ได้เจอเขาที่บริษัทเลยไม่รู้หรอก”

“ที่จริงเด็กฝึกอย่างนายก็ไม่มีทางได้พบเจอเขาในชีวิตนี้อยู่แล้ว คือฉันจะถามว่านายได้ยินข่าวลือเรื่องภายในของดริมมาบ้างไหมนะ”

ผมเบนสายตานิโดยไม่พูดอะไรสักคำ อ่า นี่นั่งรอเก้าอี้หรือเปล่าเนี่ย

“คุณสงสัยเรื่องนั้นเองเหรอ”

“ไม่ว่าจะคิดสักกี่ตลบมันก็แปลกนี่นา”

เขาพูดราวกับพิมพ์คำคนเดียว ก่อนจะมองผมแล้วหรีเสียงเบาลง

“ฉันจะบอกอะไรที่น่าสนใจให้ฟังเป็นที่ระลึกที่เราได้เจอกันที่นี้เอาไหม”

“ไม่ละ”

“ฮ่า ๆ นายนี้ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงนะ รู้อะไรไหมว่าปฏิกิริยาของนายมันน่าสนใจจนฉันยิ่งอยากบอกแล้วเนี่ย”

ผมปฏิเสธไปเพราะไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรู้ แล้วการที่ผมปฏิเสธมันน่าสนใจตรงไหนกัน หมอนี่เป็นคนที่ผมไม่เข้าใจเลยสักนิด ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้มองหน้าผมก่อนจะแค้นหัวเราะอีกครั้ง

“เฮ้ นายจ้องฉันอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ เฮ้อ น่ากลัวเป็นบ้า”

โอ้เวรนี้ พอผมทำหน้านิ่งไร้อารมณ์ เขาก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณว่า

หลังจาก 'อียูอัน' สูญเสียแม่และน้องชายไปในเวลาไล่เลี่ยกัน
เขาต้องทำงานทุกอย่างเพื่อใช้หนี้ที่ยืมมารักษาคอภริยา
แต่แล้ววันหนึ่งก็ได้รู้ความจริงว่าน้องชายของเขาตายไปอย่างไม่เป็นธรรม

นี่คือจุดเริ่มต้นของการ 'แก้แค้น'

ก่อนที่โชคชะตาจะพลิกผันและผลักดันให้เขาเป็นนักแสดงภายใต้สังกัดบริษัทใหญ่
ซึ่งเป็นเส้นทางที่ทำให้เขาแก้แค้นได้ง่ายขึ้น

แล้วชายลึกลับอย่าง 'อันเจย์' ก็ยื่นมือเข้ามาช่วยให้เขาบรรลุเป้าหมาย
แผนการทั้งหมดของอียูอันจำเป็นต้องพึ่งพาอีกฝ่าย
โดยไม่รู้เลยว่าจะได้รับการสนับสนุนแสนหอมหวานราวกับถูกปีศาจล่อลวงแบบนี้!
ถึงจะหลุดหัวใจ แต่ทำอย่างไรก็หนีจากผู้ชายคนนี้ไม่พ้น!!!

หมวดนวนิยาย

18+

575 บาท